

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— 23 Nisan Çocuk Bayramı kutlanıyor. —

— Kutlu olsun !..

KAHER
ZORLU

Gençlik eğleniyor

Efes Pilsen

bu neşeli havayı tamamlıyor

Müzik... dans... kahkaha... gençler eğlenmesini biliyor. Efes Pilsen de bu neşeli havayı tamamlıyor. Zira Efes Pilsen sıhhat ve neşe kaynağıdır. Efes Pilsen hakiki biradır. Gençler de bunu biliyor, bunun için Efes Pilsen'i seviyorlar. Efes Pilsen, gençlerin ve kendini genç hissedenlerin aradığı hakiki biradır. Bira dan anlayanların birasıdır.

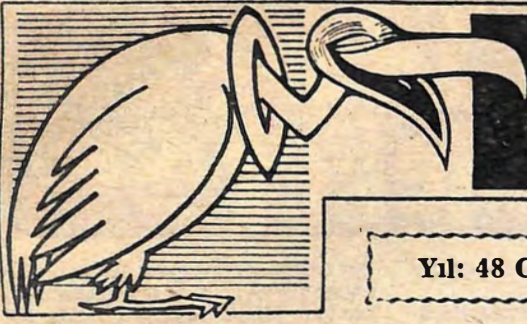
Efes Pilsen

aradığınız
hakiki
bira

GRAFİKA

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 18

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

22 Nisan 1970

23 NİSAN 1920..

1920 Ankara'sı sarı toprakla mavi gök arasında bir Orta Anadolu kasabası... Sokaklar dar, evler yoksul, insanlar fakir... Ne doğru dürüst bir oteli var, ne gidilecek gazinosu... Gaz lâmbalarının solgun ışıkları altında aydınlanmaya ve odun sobalarının titrek alevleri karşısında ısınmaya çalışan birtakım insanlar, kapkaranlık bir Anadolu'da memleketi nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlar.. Düşman, dört bir yandan sarmış vatanı... Ankara mı... num... Ankara yoksul... Ankara düşünceli... Eğri-büğrü sokaklarda kalpaklı ve pos bıyıklı savaşılar, çizmeli, kaputlu zabıtlar dolaşıyor... Kasabanın iler-tutar bir kaç binası, kurtuluş hareketinin çalışma merkezleri haline getirilmiş... Mustafa Kemal Paşa'nın adı dalgalanıyor her yanda... Kağı arabaları, at arabaları, köylüler, sarklı hocalar, kravatlı aydınlar; Mütareke İstanbul'undan kaçıp Anadolu'nun ortalık yerinde «istiklâl-i tam» ateşiyle ruhlarını ısıtmaya koşan vatanseverler...

Ve Büyük Millet Meclisi...

Ankara'nın soğuk kış'tan kurtulup Nisan yağmurlarına dönüştüğü günlerde, memleketin dört bir yanından gelen milli kurtuluşçular Büyük Millet Meclisi'nin ilk oturumunu açtılar. 23 Nisan 1920'yi gösteriyordu tarih... Ve en yaşlı üye Sinop mebusu Şerif bey Meclis'in ilk oturumunu açarken şöyle konuştu:

«— Milletimizin iç ve dış tam bağımsızlığı içinde kaderini eline alıp yönetmeye başladığını bütün cihana ilân ederek Büyük Millet Meclisini açıyorum.»

24 Nisan günlü ikinci oturumda Mustafa Kemal Paşa Meclis Başkanlığına seçildi.

Ankara, sarı toprakla mavi gök arasında milli kurtuluşa gebeliğin sancısını çekiyordu.

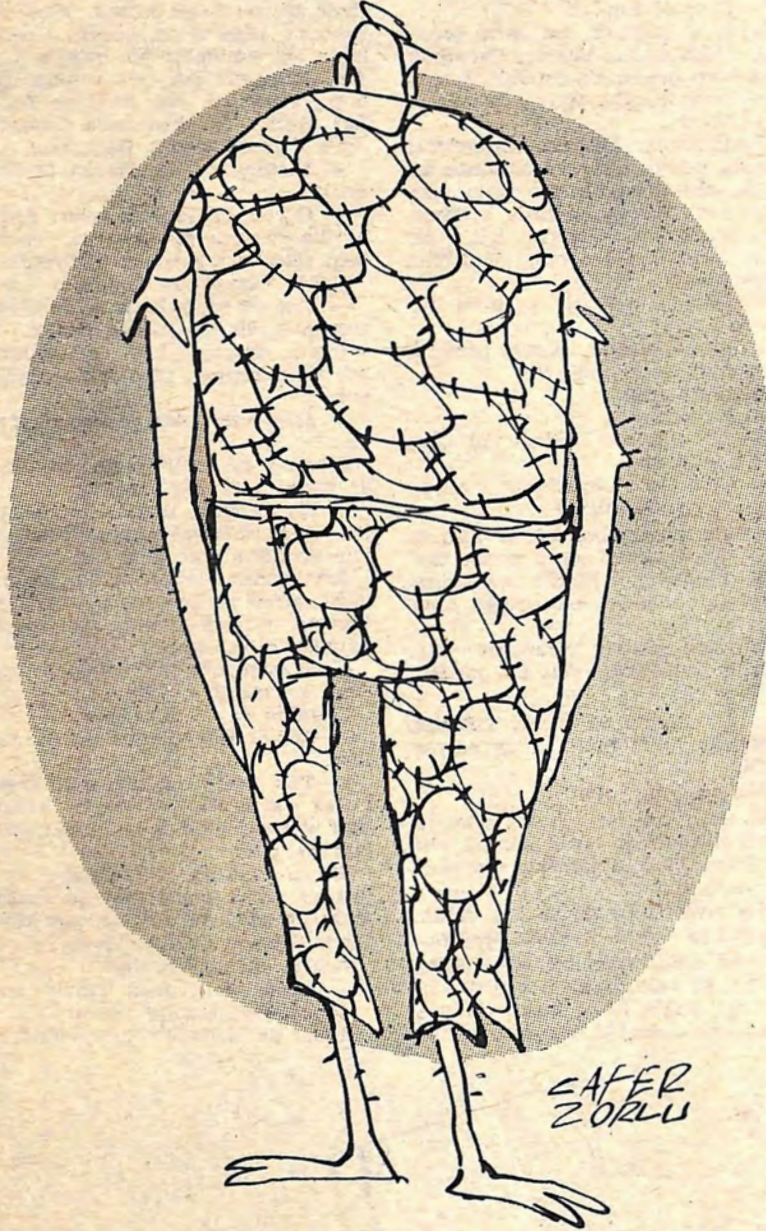
Yoksuldu Ankara'nın evleri.. fakirdi Ankara'nın sakinleri..

Ama şerefli ve haysiyetli bir savaşın Meclisini barındırıyordu sineğinde...

Bizim Büyük Millet Meclisimizin böylesine anlı-şanlı bir tarihi vardır.

Başka ülkelerin parlâmentolarında böylesine bir şerefli tarih zor bulunur. Türkiye Büyük Millet Meclisi, bir Milli Kurtuluş Savaşının ateşinde temelleri atılmış kurumdur. İlk başkanı da, yeryüzünde ilk Milli Kurtuluş Savaşının Kumandanı Gazi Mustafa Kemal'dir. 9 Eylül 1922 de düşmanı denize dökünceye dek

— Büyük Millet Meclisi elli yaşına bastı. —

ELLİ YILIN BİLANÇOSU!

Bahar Sayımız

Akbaba ailesi, günlerce çalışarak sizlere içi, dışı

RENKLİ VE İLÂVELİ

Bir «BAHAR SAYISI» hazırladı.

Bu sayıda :

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Refik ERDURAN, Şemsi BELLİ, Suavi SÜALP, Mukadder ÖZAKMAN, Fikret YILMAZ, Siyami ÖZEL, Yaşar Hâdi ÖNDER, Süheylâ AYKUT'un en güzel yazıları.

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Zeki BEYNER, Şadi DİNÇÇAĞ, Suat YALAZ, Mim UYKUSUZ, Ali GALİP'in zarif karikatürleri...

Bahar Sayısı, 29 Nisanda...

AKBABA'NIN BAHAR SAYISI

evinize bahar havası getirecektir.

..23 NİSAN 1970

bu Meclis milli egemenliğin temsilcisi olmuştur. Düşmanı denize dökükten sonra da Cumhuriyetin ilânından devrimlerin yürütülmesine dek, her kesimde, Meclisle elele yürüdü Atatürk...

Evet, anlı-şanlı bir tarihi vardır bizim Meclisimizin...

Böyle bir tarih her ulusa nasip olmaz.

Bunun içindir ki bugün Türkiye Büyük Millet Meclisinin üyesi olan kişi, şerefli Meclisin tarihine layık olmaya çalışmalıdır.

Meclis kulislerinde mebus pazarı kurmak ne demektir?

Milletvekili kimlik kartıyla toplum hayatında imtiyaz sağlamaya çalışmak ne demektir?

O parti senin, bu parti benim, transfer borsasında kâr peşine düşmek ne demektir?

Siyasi parti çıkarını, milli çıkarlardan üstün tutmak ne demektir?

Halkın çıkarlarını bir yana itip, kişisel çıkarlar ardında dolaşmak ne demektir?

Mebusluk raconunu kirli piyasa oyunlarında kullanmak ne demektir?

Bugünkü Ankara, 1920 Ankara'sı değildir elbet... Yarım Yüzyıl geçti aradan... Bir oteli yoktu 1920 Ankara'sının, bir gazinosu yoktu, bir apartmanı yoktu, bir asfalt caddesi yoktu, lüksü yoktu ve bugünkü gibi muazzam bir Meclis binası yoktu...

1970 Ankara'sında bunların hepsi var.

Ama 1970 Ankara'sında 1920 Ankara'sının bilinmiş bıçak pırlıtlısında bilinçli ve dünya çıkarlarını bir yana itmiş kadroları yok. Politikayı birtakım kulis manevraları, çıkar oyunları, ticaret dalavereleriyle yürütmeye çalışan profesyoneller takımı, başkentin lüks konutlarına yangıllı postu sermişlerdir.

23 Nisan'dan bugüne tam elli yıl geçmiştir.

Elli yıl sonra bugün Ankara politikacısı, ne Büyük Millet Meclisinin şerefli tarihine yakışır biçimde davranıyor, ne Gazi Mustafa Kemal'in adına layık biçimde... Bu acıklı manzaraya baktıkça Büyük Mecliste buğulanan gözlerimizden Anıt-Kabir'de yaşlar dökülüyor.

23 Nisan 1920'nin ellinci yılı hepimiz için bir uyarı ve uyanma gününü olabilirse sevineceğiz.

AKBABA

Çocukların idare ettiği memleket MUZAFER İZGÜ

TAM 22 Nisan günü geldi İngiliz dostum. Uçaktan iner inmez:

— Derhal valiyi, belediye başkanını, emniyet müdürünü ziyaret edeyim, ondan sonra gereken tetkiklerimi yaparım. Cuma günü İngiltere'ye dönmem gerekiyor, dedi.

— Buyrun, dedim.

Bindik otomobilimize, doğrudan Valiye'ye geldik. Sordum, o gün için valinin makamında bir çocuk oturuyormuş. Hani, Büyük Ata 23 Nisan Bayramını çocuklara armağan etmiş ya, valiler, belediye başkanları, emniyet müdürleri de o gün için koltuklarını çocuklara emanet etmişler. Şimdi, oturup 23 Nisan Çocuk Bayramını, hattâ hattâ Kurtuluş Savaşımızı bu İngiliz dosta anlatsam uzun kaçacak:

— Buyrun, vali bey bizi bekliyor, dedim.

Girdik içeriye. İngiliz dostum, koltukta minicik bir çocuk görünce, şaşı. Kulağıma:

— Bu mu valiniz? diye sordu.

— Evet, dedim.

Çocukla bizim dost, el sıkıştılar... İngiliz'in kafası çocuğu görünce zaten sersemlemişti. Beş dakika ya oturduk, ya oturmadık. Küçük validen müsaade isteyip kalktık.

Dışarı çıkınca, dostum:

— Sizde valilik babadan oğula mı geçer? diye sordu.

— Yoo, dedim, seçimle olur.

— Hep çocuklar mı idare eder siz?

— Evet.

— Allah Allah! dedi adam İngilizce.

Şaşkın mı şaşkın... O şaşkınlıkla, sokağa çıkar çıkmaz bir delikanlıya çarptı. Delikanlı:

— Ohaa öküz! Öntüne baksana lan inek arabası, dedi.

İngiliz sordu:

— Ne diyor?

— Şey, afedersiniz beyefendi, bir tarafınız incindi mi diyor, dedim.

Neyse, bindik arabamıza, beledi-

ye sarayına gittik. Ne tesadüf, belediye başkanının koltuğunda da bir çocuk...

İngiliz:

— Bu mu belediye başkanınız? diye sordu.

— Evet dostum!

Yine el sıkışıldı, hal hatır soruldu... Ama İngiliz bitkin... Çarçabuk vedalaşıp oradan da ayrıldık. Sordu:

— Bunlara aylık veriyor musunuz?

— Tabii...

Aşağı indik. Arabaya bineceğimiz sırada, adam, bizim memlekette asfaltta olsun, kaldırımında olsun, bastığın yeri teleskop gözlüyle kollamanın gerektiğini bilmediği için bir muz kabuğuna basarak, ikiseksen yere uzandı.

Vaziyeti gören, bir kundura boyacısı:

— Oraya ihılmaz, çamura çamura, camuz yavrusu, dedi.

İngiliz sordu:

— Ne diyor?

— Bir tarafınız incindi mi diye soruyor, dedim.

— Ooo, teşekkür ederim, hayır. Galiba ayağım çıktı!

Orada oturup beş dakika adamın ayağını ovduktan sonra ancak üzerine basabildi. Bindik arabamıza, dosdoğru emniyet müdürlüğü binasına.

Ne aksi gündür Yarabbi! Müdürlük koltuğunda yine bir çocuk...

İngiliz:

— Eyvah, bu da çocuk, anlaşılan sizi hep çocuk idare ediyor, dedi.

Ne yapayım, attım:

— Geçen yıl bu koltukta dört yaşımda bir çocuk vardı; sık sık altına kaçıracağı için görevine son verildi, dedim.

Bu ziyaretimiz de ya beş dakika sürdü, ya sürmedi. İndik aşağıya...

Daha kaldırımında bir adım atmamıştık ki, baktım bizim İngiliz o incinmiş ayakla tırıs kalktı. Ulan aman, topal ayakla bu adam ne ko-

şup duruyor? Ben de koşturdum ardından:

— Mister Broklin!... Mister Broklin!...

Broklin öyle kaçıyor ki, tutabile-ne aşkolsun! Hem kaçıyor, hem de eliyle arkamı işaret ediyor. Döndüm baktım... Ulan aman, herifin biri elinde elli santimlik bir palayla koşup durmuyor mu arkamızdan. Bi koşu, evvelallah can havliyle İngiliz'i geçtim. Bir kişi daha koşuyor önde. Onu da geçtim. Geçerken:

— Birader ne kaçıyorsun böyle? dedim.

— Görüyor musun yahu, dedi, herifin karısını ayartmışım, şimdi beni yakalar yakalamaz öldürecek! Ohhh! Yavaşladım. İngiliz'e:

— Bize bir şey yok, öndekini öldürecekmiş, biz durabiliriz, dedim.

İngiliz duymadı bile söylediklerimi. Hem kaçıyor, hem ardına bakıyor:

— Aklın varsa sen de kaç! diyor.

Diyordu ama, bir yerde ikimizin de nefesi kesiliverdi. İngiliz:

— Elveda güzel tabiat, elveda karım ve çocuklarım! diyerek yüzükoyun kendisini yere attı.

Arkamızdan kovalayan adam bizi geçti, yirmi metre kadar ötemizde, karısını ayartan adamı iki bıçak darbesiyle yere serdi.

— Gördün mü, bize değilmiş, boşuna koşmuşuz, dedim.

Utandım da bu durumdan:

— Vallahi özür dilerim Mister, dedim.

— Yok canım, ziyarı yok, dedi. Çoluk çocuk idare ederse bu kadar olur. Bir şey değil, galiba öteki ayağım da çıktı.

Yarım saat da öteki ayağını ovduktan sonra Mister Broklin ayağa kalktı. Bindik arabaya. Arabayı Mister kullanıyor. O kadar dedim:

— Ben kullanayım, diye.

— Olmaz, dedi, artık canımı burada kimseye emniyet edemem!

Adam ne bilsin bizim trafiğimizi!

Bir araba solumuzdan geçiyor, Mister sağlıyor, bir araba sağımızdan geçiyor, Mister solluyor... Sağ sol, sağ sol derken bir yerde Mister'in kafası durdu ve bizim arabanın sağından geçmeye çalışan İkinci Cihan Harbinden kalma dolmuşun birine yandan tosladı...

Aman Allahım, oldu dolmuşun şöförü bir Masist! Nasıl sallıyor bizim arabayı, nasıl yumrukluyor, nerdeyse damı kafamıza göçürecek.

— Ulan ormanını yakanın, ulan suyunu kurutanın, ulan inini bozanın, ulan hayvan oğlu hayvan... Ulan sırtteki ayı bile araba kullanıyor! Ulan köpekler feza da geziyor! Ulan direksiyona yapışmış ayı yavrusu! Öldürdün güzelim Pileymut'u ulan! Boyası gitti ulan, tramponu helezon oldu ulan, farı kör nineme döndü ulan!...

Mister de, ben de ufaldık, ufaldık...

Şöföre:

— Kaç lira zarar ziyan? dedim.

Arabaya bakmadan:

— Beşbin ulan! dedi. Yerim valaha sizi... Anam avradım olsun nah böyle kuşbaşı kuşbaşı doğru da öyle yerim. Bu arabanın dört tekeri, ondört nüfusa bakıyor ulan!

Mister'e:

— Beşbin istiyor, dedim.

— Acaba üçbin teklif etsek bizi öldürür mü?

Şöför bağırdı:

— Ne diyor o gâvur lan?

— Üçbin...

Daha lâfımı tamamlamadan, koştur tornaıdayı kaptı geldi:

— Ulan bunun boyası bin lira, doğrultması ikibin lira, vesayiri üçbin lira...

Mister, tornaıdayı görür görmez:

— Aman verelim, dedi.

Adamın parasını saydık. Utancım-dan nerdeyse yere gireceğim:

— Çok afedersiniz, dedim.

— Yok canım, çoluk çocuğun idare ettiği memleket bu kadar olur.

Direksiyonu bana bıraktı. Adam, benim direksiyon kullanışımı beş dakika seyrettikten sonra:

— Vallahi bir teklifim var, dedi, gelecek yıl bizim memlekette yapılacak manialı otomobil yarışlarına katılmayı istiyorum. Mutlaka birincilik kazanırsın.

Diyemedim:

— Ah kardeşim ah, burada gemisini kurtaran kaptandır... Sıyrıl, kurtar da, nasıl kurtarırsan kurtar o tatlı canını, ister sağdan, ister soldan!

O günü akşama dek şehri gezdirdim bizim Mister'e. Lokantada yemekten sinek çıktı, kıpırmızı oldum, adam:

— Üzülme canım, nasıl olsa sizi çocuklar idare ediyor, dedi.

Caddelerde işportacılar yürüyüp geçemeyince, adamların üstüne basıp geçtik, adam:

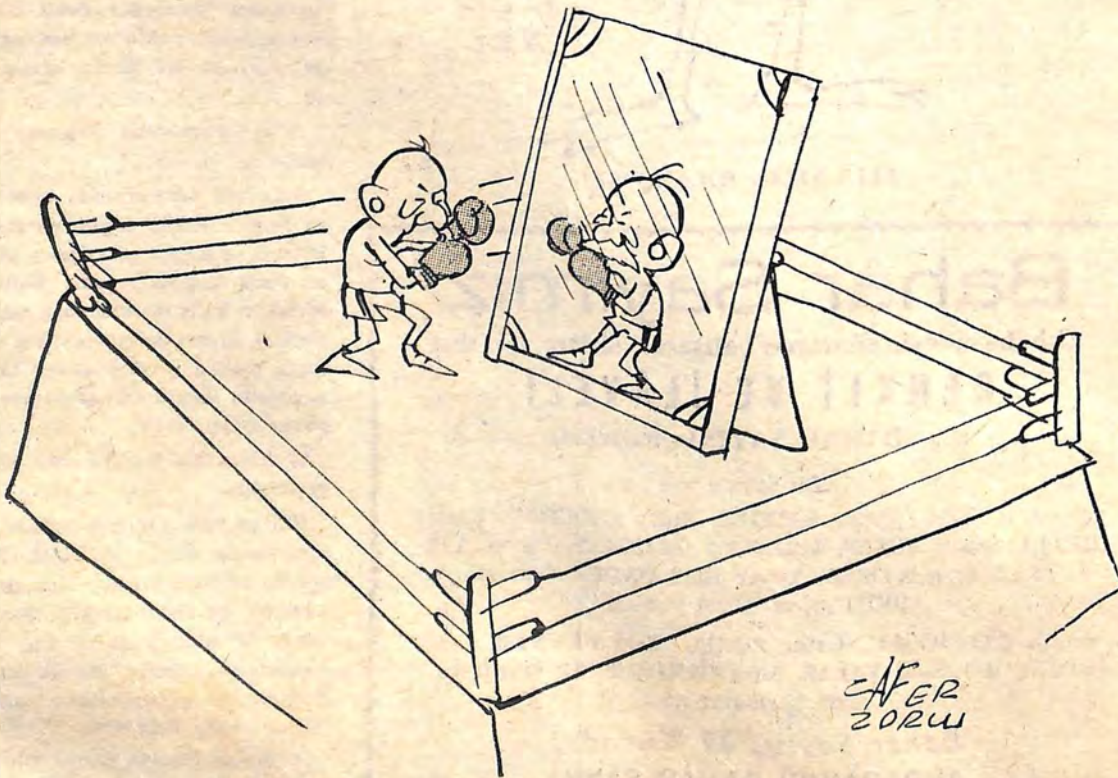
— Üzülme canım, nasıl olsa sizi çocuklar idare ediyor, dedi.

Lâhmacuncuları gördü, öyle dedi, seyyar köftecipleri, balıkçıları gördü, öyle dedi, otelinde su bulamadı, öyle dedi, sık sık elektriği kesildi, yine öyle dedi...

Sonunda adamcağız doğru dürüst kaldırımında giderken bir otobüsün altında kaldı, eli yüzü sarğı içerisindedir, hastanede, donuk mavi gözleriyle, yine öyle dedi:

— Üzülme canım, nasıl olsa sizi çocuklar idare ediyor!...

Muzaffer İZGÜ

CHP. RİNGİ!

Halk nelere gülüyor?

MEŞE TOSUNU

«Hal», Elâzığ'ın meşhur bir köyüdür. Şöhreti, gelen her yabancıya köylülerce mutlak bir lakap takılmasından doğar. Bu lakaplar çoğu kez, ısmarlama elbise gibi oturur takılanın üstüne.

Günün birinde Nahiye Müdürüyle, ense kulak yerinde Karakol Kumandanı köyümüzü ziyarette gelirler. Gezilir, yenilir, içilir, aylık saatı gelince iri kıyım kumandan sorar:

— Söyleyin bakalım, bana ne isim taktınız?

Gün görmüş köylülerden biri:

— Maşallah meşe tosununa benziyorsunuz kumandan bey, der. Size ne isim takalım?

Pür neşe Nahiye Müdürüne dönen kumandan:

— Bana isim takamazlar dememiş miydiniz size? deyince, gülmemek için kendini güçlükle tutan müdür:

— Meşe tosununa benzettiler ya, cevabını verir.

— Meşe tosunu nedir?

— «Meşe tosunu» diye bu bölgede «Ayı» ya denir!

Mustafa KÖYOĞLU

— İstanbul —

KIRIK

Karaman Kız Sanat Enstitüsünde fakir fakat çalışkan öğrenciler için öğle yemeği veriliyordu. Karneler alındıktan bir hafta sonra, Enstitü müdiresi Gülay hanımla, Tarih öğretmeni Behzat bey yemekhaneyi dolaşırlarken, pek çalışkan olmadığı halde yemek yiyen bir öğrenci gözlerine ilişti. Gülay hanımı sordu:

— Kızım senin kaç kırığın var?

Kız ayağ kalktı. Utandı, ezildi, büzüldü, bir şey diyemedi. Müdire hanım daha tatlı bir sesle soruyu tekrarlayınca, kız utana utana fısıldadı:

— Vallahi bi dene öğretmenim.

Bunu duyan Behzat bey:

— Nasıl olur kızım, sadece benim girdiğim iki dersten iki zayıfın var, deyince kız safça gülümseyerek:

— Zayıfım altı dene öğretmenim, dedi. Ben, gırığını sorarsınız sandımda da...

NOT: «Kırık», Karaman'da «Sevgili» anlamında kullanılır.

Hikmet UĞURLU

— Karaman —

EŞEĞİN ŞAHİTLİĞİ

Bizim köyde Hüseyin emmi adında bir çoban vardır. Yirmi senedir davar güttüğünü söyler. Saf adamdır Hüseyin emmi, çobanlara özge... Bir kaç yıl önce başına bir iş gelmiş: Dağda dövmüşler kendisini komşu köylülerden ikisi. Malûm mesele: Mera yayma, hudut geçme gibi...

Dövmüşler ya, ama kıyasıyla dövmüşler Hüseyin emmi'yi... Az bir şey olsa hiç çıkar mıydı hâkimin huzuruna! Kaburga kemiklerini kırmışlar alimallah. Bunun için de tutmuş kasabanın yolunu, çıkmış hâkimin huzur-u âlisine... Anlatmış başına gelenleri bir bir. Hâkim dinlemiş de:

— Evladım, şahidin var mı? diye sormuş.

— Dağda hiç şahit olur mu efendim, demiş Hüseyin emmi.

Bu kez hâkim üstelemiş:

— Sen dövülürken yanında hiç kimse yoktu demek?

— Vardı efendim, eşeğim vardı.. demiş Hüseyin emmi.

O günden beri bizim köyde: «Eşeğin de var mıydı?» diye espriler yapılır kış sohbetlerinde...

Ali AŞIK

Yapı İşleri 7. Bölge
Müdürlüğü
— Kayseri —

BEN BÜYÜKLENMEM

Köyünden kalkıp, başka köyde bulunan akrabalarını dolaşmaya giden Bekir dayı, ev sahibi kıza:

— Ayran getir de, önce bi serinliyeyim, der.

Kız arar, tarar, bakar ki ayran kalmamış. Mahcup, misafir dayısına:

— Gördün mü aksiliği, der. Yağ var, yoğurt var, kaymak var da, ayran tükenmiş!

Yorgun dayı:

— Neyse canım üzülme, o saydıklarını getir, der. Ben büyüklenmem... Ne yapalım, yağ kaymakla kahvaltı ederim, üstüne de yoğurdu çırpıp içerim!

Enver AŞIK

— Kestel/Bursa —

Sordular.

— İçmedim ama içeceğim, diye cevap verdi Burhan.

— Hazır oraya kadar gitmişken neden içmedin?

— İçecektim ya, sağolsun Bozoklu, «İçtiğini nasıl ispat edeceksin?» diye hatırlattı da, cayıp, buradan şahit götürmeye geldim.

Muzaffer DURUOĞLU

— Çandır/Yozgat —

ÇEKİVER İPİNİ

Yalnız halk değil, asık yüzlü kimseler sanılan yargıçlar da çoğu kez gülerler. İşte onlarla ilgili gerçek bir olay:

Yıl, 1941... Adana' Asliye Ceza Mahkemesi salonu... Kürsüde o zaman hayli yaşlanmış, bugün rahmetliler arasına karışmış hâkim Tahir Sencer... Karşısında, savcılara ayrılan yerde de, gençliği kadar güzelliğiyle tanınan bir bayan savcı yardımcısı... Sanık yerinde saf bir köylü vatandaş... Suç: Komsusunun meyveli ağaçlarını kesmek.

Soruşturma bitmiş, savcı yardımcısı birtakım maddeler sıralayarak, esas hakkındaki iddiasını yapıyor. Ve sanığın cezalanmasını istiyor Yaşlı yargıç, dönüyor köylüye:

— Söylenenleri duydun. Ne diyorsun?

— Ne diyeyim hâkim bey? Bu bayan bi şeyler söyledi, bi sayılar sıraladı ama, söylediklerinden ben hiç bi şey anlamadım!

Savcı yardımcısının sözlerini olduğu gibi tekrarlayan yargıç, sabırla anlatıyor:

— Yâni bayan savcı, «Bu adamı altı aya mahkûm ediniz» diyor.

Dâvacı dururken, bayan savcının isteğine akıl ordiremeyen köylü:

— İlâhi hâkim bey, diyor. Hani saçına sakalına bakmadan, bi güzel gancığın lâfıyla beni altı aya mahkûm edeceksen, çekiver bu dünyanın ipini gayrik!

Şefik ŞEREN

(Yargıç)

— Akhisar —

BAHİS

Saflık dendi mi, bir eşi daha yoktur Burhan ağanın. Bozoklu ise cin mi, cin!

Bir gün kahvede oturulurken:

— Burhan'ı suya götürür, susuz getiririm! dedi Bozoklu.

Parladı Burhan, «Götürürdüm» «Götüremezdin» derken bahse girip bucağın dışındaki pınara gittiler. Kahveye döndüklerinde kendilerini bekleyenlere:

— Sorun Burhan'a bakalım, dedi Bozoklu. İçmiş mi?

GÖNDER, GÖNDER

Bizim Şerafettin ağa ile Enis usta pek sevişirler. Sevişirler ya, birbirini seven bütün insanlar gibi karşı karşıya geldiler mi de, en ağır sakaları yapmaktan geri kalmazlar. İşte yine bir gün karşılıklı oturmuş, dereden tepeden konuşurlarken, anasını ziyarete giden karısının yokluğu yüzünden birkaç gündür bekâr hayatı yaşadığını belirten Enis usta:

— Bu gece fıstık gibi bir kız bul da eğlenelim, diye takılır.

Muhabbet tellâh yerine konulmasına müthiş bozulan Şerafettin ağa:

— Ula deyyus, der, senin kıza ne oldu?

— İstanbul'a yolladım.

— Para da gönderiyon mu bâri?

— Eh, arada sırada gönderiyorum.

— Gönder gönder, diye makaraları koyverir Şerafettin ağa. Zira hiç bir hovarda, senin kızın kahrını parası çekmez!

Mithat YABAN

— Karabük —

NE YAPIYOR?

Onbir çocuk sahibi Süleyman efe, köyün işsiz güçsüz takımından biridir. Eline para geçtikçe köy bakkalının ucuz şarabına yumulur, işsizlik canına yettikçe sırasının gelip gelmediğini öğrenmek için iş ve işçi Bulma Kurumuna doğru yola koyulur.

Onikinci çocuğun yolda olduğunu öğrenince yerinde duramadı Süleyman efe. Bir kamyonu atlacağı gibi vardı şehre. Kafasında, doğacak çocuğun doğum masrafı, daha önce doğanların bakım masrafı, ilgili kurum memurunun karşısına dikildi. Her gidişinde formalite gereği nüfusla ilgili birtakım sorular yağdıran memur, «Ananın adı, babanın adı» gibi fasılları geçtikten sonra sordu:

— Halen ne iş yapıyorsun?

— Hiç, dedi Süleyman efe. Yılda bir iki çocuk yapıyorum!

Zafer ŞENTUT

— Tarsus —

Başbakanlık VEDAT SAYGEL kolay değil

BU seferkinin uykuya falan bir ilgisi yok. Hatta oturduğum yerde şöyle bir şekerleme yaptım bile diyemem. Parlâmenterlerimizin, herhangi bir vatandaşın ağzından çıktığı kanısını uyandıran çeşitli konulardaki demeçlerini radyo-dan dinlerken, gazetelerden izlerken olan oldu. Kendi kendime, «Bu kadar havadan sudan lâf etmek, devlet yönetimini ele almaya yetiyorsa, neden bu adamlar üzerinde ısrar ediyorlar? Onların yaptıklarını kim olsa yapar, söylediklerini kim olsa söyler. Örneğin bana bir fırsat verseler, bütün bakanlıklarda birer ay kalmama müsaade etseler, en az onlar kadar başarı göstermezsem, dünya suratıma tükürsün!» diye düşünürken:

— Öyleyse kalk bakalım, dedi ense kökümünden bir ses. Çabuk, çabuk sallanma haydi!

Telaşla fırladım yerimden:

— N'oldu?

— Başına devlet kuşu kondul! Bakan oldun, Bakan!...

Hay Allah, görüntüyü musunuz aksi-liği... Hiç de hazırlıklı değildim Bakanlık için!

Foto muhabirlerinin suratımda patlayıp duran flaşları karşısında üstümü başımı düzeltmeye çalışırken, bir yandan da yayılım ateşine tutan gazetecilerin sorularını cevaplandırmaya uğraşıyordum. «Cürm-ü meşhut» diye buna denirdi işte! Hiç değilse pantalonu bulsam da şu aygımdaki pijamayı atsam... Kimi soruyor, kimi bir şeyler söylüyor, kimi resim çekiyor. Ben de boş durmuyorum hani... Tuzağa düşürülmüş aslanlar gibi elbiselerimi bulmak için sağa sola saldırırken poz veriyorum, cevap veriyorum, tebrikleri kabul ediyorum.

— Şu an neler hissediyorsunuz?

— Yahu pantolon hangi cehenne-me gitti! Memlekete hizmet etme fırsatı verilmesinden doğan büyük bir mutluluk...

— Aferin, dedi biri. Tam Bakan konuşması... Anlayabilene şakolsun!

— Öncelikle ele almayı düşündüğünüz işler?...

Cevap vereceğim ama hangi Bakanlığa atandığımı bilmiyorum ki...

— Yahu, dedim, Bakan olduğumu sizlerden öğrendim. Ne Bakanı ol-

duğumu da söyleyin ki, uygun bir demeç vereyim.

— Bilmiyor musunuz, dediler, Turizm ve Tanıtma Bakanısınız.

Arkamı gazetecilere döndüm, pijamadan çıkardığım bir bacağıma zar zor bulduğum bizim yamalı pantolonun paçasına sokarken:

— Aslında yanlış olan turizm politikamızı temelden değiştireceğim, dedim.

Enayinin biri:

— Nasıl değiştireceksiniz? diye sormaz mı?

Pijamayı tamamen üstümden atıp, pantolonun ikinci paçasını giyerken cevap verdim:

— İşte böyle... Yurdumuzu ziyaret eden turistlere, büyüleyici tabii güzelliklerimizi göstermek için bütün güçlerimizi seferber edeceğiz! Giderlerken ceplerine dönüş biletlerini verip, «Uğradığımız yerlerde bizden iyi bahsedin» diye tembih edeceğiz. Sonra...

Düğmeleri iliklerken baktım, tek gazeteci kalmamış çevremde. Birkaç saat sonra ikinci üçüncü baskılarını yapan bütün gazeteler kucağımdaydı. Hükümeti tutan tarafsız basın benden «Gelmiş geçmiş Bakanların en genci, en enerjik olanı» diye bahsediyor, muhalif basın ise pijama değiştirirken çektiği fotoğrafları da koyarak, «Yeni Bakan turizm politikasını nasıl değiştireceğini gösterirken...» diye veryansın ediyordu! Bu Bakanlığın görevi sadece demeç vermek olduğuna göre, fıkrâ yazarlarının kanısı, kimseden aşağı olmadığım noktasında toplanıyordu.

Sahibini görmediğim ensemdeki ses:

— Başınızı şöyle çeviriniz biraz, dedi.

Çevirdim ki, bir sürü telaşlı insan sağa sola koşuşup durmuyor mu! Paniğin nedenini sorduğum bir gazeteci:

— Hay Allah, dedi. Başbakanlıkta fellik fellik sizi arıyorlar!

— Ne yapacaklar?

— Diğer ilgili Bakanlarla birlikte deprem bölgesine yollayacaklar!

— Deprem bölgesine mi?... Benim Bakanlığımın depremin ne ilgisi var?

Başbakanlığa koştum ki, deprem

bölgesine gönderileceğim haberini veren gazeteci haklıymış.

— Turizmde sağladığınızı başarıdan dolayı, daha büyük hizmetler bekleyen İmar ve İskân Bakanlığın getirilmesini, dediler. Şimdi hemen Tarım, Ulaştırma, Enerji ve Köy İşleri Bakanlarıyla buluşun, en kısa zamanda deprem bölgesine yel-tişin!

Çevremizi kuşatan gazetecilere, ilgili beş Bakanlık adına ilk demeci Başbakanlıktan çıkarken verdim:

— Üzüntümüz büyüktür, dedim. Yaramız derindir. Her türlü tedbiri düşünülmüş olarak yola çıkıyoruz.

Bizleri kapıda bekleyen özel oto-muza binerken:

— Bravo valla, ne lâf etti ama, diye gazeteciler birbirlerine takdirle benden bahsediyorlardı. Tam mevkilinin adamı!

İkinci demeci, mahallî yöneticilere:

— Allah korusun bir göçüğün altında kalırsınız, kazaya falan uğrarsınız, iyisi mi ortalık biraz yatışsın diye gidersiniz, diye konuk ettikleri, şerefimize bir de yemek verdikleri depremi hasarsız atlatan il merkezinde verdik. Beşimiz de söz birliği etmiş gibi:

— Aranıza katılmakla, acınıza ortak olmanın tesellisini duyuyoruz, dedik. Yanan yanar, yıkılan yıkılır, fedakâr milletimizin yardımlarıyla köylerin yerine büyük kentler kurulur!

Yanımda oturan tanıdık gazetecilerden birine fısıldadım:

— Nasıl, becerebiliyor muyum?

— Pes valla, diye cevap verdi. Ne çabuk kavradın politikayı?

Köylerle bağlantı kurulmadığı için, üçüncü demeci yerle bir olan ilçe merkezindeki bir çadırda verdim. Öteki Bakan arkadaşlar, «Nasıl olsa söylediklerimiz de, söyleyeceklerimiz de aynı. Hepimiz birden titreyeceğiz sen kal, biz Ankara'ya dönelim» dediklerinden, beş Bakanlık adına bir konuşma yaptım:

— İncelemelerimiz tamamlanmış, her türlü tedbir alınmıştır. Vatandaşlarımızın yarınlarına güvenle bakmalarını diler, yarın malzemelerinin yolda olduğunu müjdelerim!

Deprem bölgesinden ayrılırken, ensemdeki ses:

— Şimdi biraz sola çevirin başınızı, dedi.

Başımı sola çevirdim, çevirmemle de Bakan oluşumdan bu yana beni bir gölge gibi izleyen parlamento muhabirlerinden biriyle gözgöze geldim:

— Yahu ne hünerler varmış sende, dedi.

Kaşımın birini kaldırıp, çok, çok, çok büyük adamlara has bir tavır takındım:

— Elbette var.

— Beş Bakanlığa da bir arada pekâlâ yürüttürsün.

— Yürüttük ya...

— Çalışma Bakanlığına getiriseler ne yaparsın?

Parlamento muhabirleri birine «Yapsalar, etseler, getiriseler, gönderiseler» dedi mi, o iş oldu demektir.

— Çalışma Bakanlığını yaparım.

— Biraz yap bakayım becerebilecek misin?

— Ne yapayım meselâ?

— Memleketin çalışma hayatıyla ilgili bir şeyler söyle.

— Çalışmak zorundayız arkadaşlar. Madem geryiz, o halde dayana-bildiğimiz kadar çalışmalıyız. İktidar özlemiyse yanıp tutuşan muhaliflerimiz, yurt dışına gönderilen işçilerimizi kastederek, «Neden yolluyorsunuz?» diye soruyorlar. Çalışmanın vatani yoktur arkadaşlar! Nerede fabrika varsa, işçinin oraya akması tabiidir.

— Yeter, yeter, dedi. Şeytan kuşağına kurşun, onu da başardın! Şimdi de Gümrük ve Tekel Bakanı ol biraz.

Öncekilerin konuşmalarından kulak dolgunluğumuz bulunduğundan:

— Tekel maddelerinin kalitesiz olduğu hakkında yüce huzurunuzda ileri sürülen iddialar, külliye asılsız ve yalandır, diye yeni bir demeci başladım. «Üretici perişan olmuştur» diyenlerin bu iddialarını kirlil bir paçavra gibi yere atar, hakikatları bir şamar gibi yüzlerine çarpırım! Ekici rahattır arkadaşlar. Çay üreticisinden sadece demlemeye müsait uç yapraklarını alan 1961 hükümetine karşılık, hükümetimiz seçimlerden önce çayı müstahsilden yapıyla, dalıyla, gövdesiyle kökyle yüksek fiyat ödeyerek almıştır. Hem öyle ki, elinde hiçbir şeyi kalmayan üretici, tarlasına yeni fideleler dikmek zorunda kalmıştır! Tütüne gelince...

— Tütüne gelme, diye susturdu muhabir. Aferin. Dışişleri Bakanlığa verseler?...

— Versinler, deyip dış politikayla ilgili bir demeci başladım: Kıbrıs'taki haklarımızdan bizi hiç kimse caydıramaz! Enosis'i oldu bittiye getirmek isteyenler, sarsılmaz imanıyla bizi karşılarında bulacaklardır!

Gazeteci bir şey söylemeden:

— Tamam, diye ekledim, o Bakanlığın bütün işi bu kadar!

— Vay canına... Komple hükümetmişsin birader sen.

— Ne sandındı ya?

— Başbakan ol bakalım...

Karnımı ileri çıkardım, olamadım. Gerdan gösterdim, olamadım. Beceremeyince bir Başbakan gibi konuşmaya başladım:

— Durmadan borçlanıyorsunuz diyorlar. Ne yapalım? Borç almaya-lım da fukara mı kalalım? Köprü-nün lüks olup olmadığına gelince: Parasını üstünden geçenlerden çıkaracağımız köprü neden lüks olsun?

— Cık, dedi parlamento muhabiri. Olmuyor!

Biraz daha çeki düzen verdim konuşmama:

— Hamdolsun paramız da var, pulumuz da var, her bir şeyimiz var. Arabaya taş koymasana!

— Olmuyoor, beceremiyorsun!

Azımla yeniden başladım lâfa:

— Millet iradesi bu işi bize vermiştir. Madem verdi, bırakın işimi-ze bakalım. Her gün gemi karaya

BABA gel,
ben bu taraftayım...

OĞLUM gel,
ben bu taraftayım...

DURUM!

vurdu gibi rivayetler çıkarılırsa, yolcular paniğe kapılmaz mı?

Yanımdaki, yine «Olmuyor» deyince, saatlerdir imtihan edilmenin verdiği bezginlikle:

— İnsana güçlük çıkarmasına birader, diye tersledim. Bal gibi oluyor! Hele bir Başbakanlık versinler, olup olmadığını sana mı soracağım sanki! Hem neden olmuyormuş, nereden benzemiyormuş?

Adam kulağıma eğildi:

— Öfken, dedi. Görünüşünü, konuşmasını taklit etmeyi başarıyorsun da, ondaki büyük sabrı göstermiyorsun!

Parlamento muhabiriyle takışıp dururken ensemdeki ses de:

— Tamam beyim, koltuktan kalkabilirsiniz, deyince tepem attı:

— İstemiyorsanız kalkarız! Koltuğun tapusunu çıkarmadık ya...

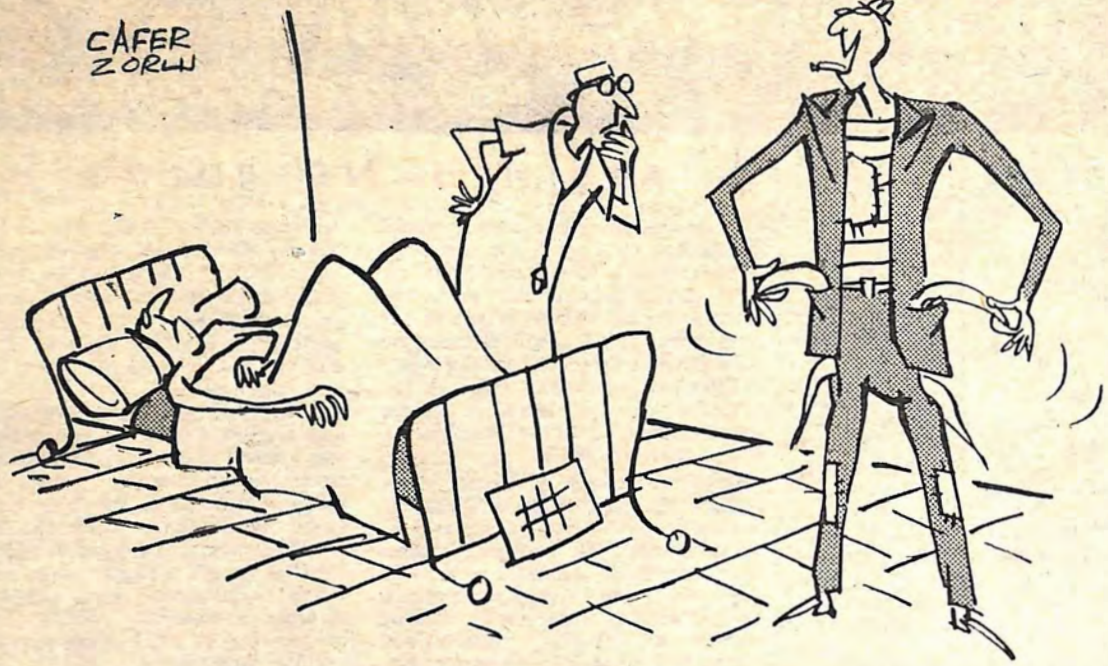
Tepemdeki sesin:

— Sıhhatler olsun beyim, demesyle şöyle bir silkindim, saç sakal pırıl pırıl, berber ensemde aynasını gezdirip duruyor.

Bozuntuya vermeden usulca kalktım, tepemdeki sesin sahibine tras ücretini ödeyip, akşama ne yiyeceğini düşünen bir vatandaş olarak kendimi dışarı attım!

Vedat SAYGEL

— Türkiye'de her iki kişiden biri hasta. —

— Benimki de cep hastalığı doktor bey!..

SORUYORLAR:

— Hâlâ iyimser misin Türkiye'nin geleceği konusunda?

— Elbette, diyorum.

Şaşıyorlar:

— Nasıl iyimser olursun yahu? Ufuklarda biriken şu kara bulutlara, gittikçe ağırlaşan şartların baskısına, feleğin ülkemize indirmediği şu ezici sillelere bak!

Hepsini biliyorum, görüyorum. Yine de iyimserim.

Zira kara bulutun da, baskının da, ezilmenin de etkisi duruma göre değişir.

Söz gelimi, kara bulut pıncı için kara haberdirdir de, çiftçi için müjde olabilir.

Baskı camı kırar da, hamuru hamur eder.

Ezici darbelere gelince... Tuhaftır ama, onların bile yararlı sayılabileceği durumlar oluyor.

Hani hikâyesi vardır:

Tavuğu tank ezmış de, herkes koşuşmuş «Vah zavallı» diye. Lâkin tavuk doğrulup silkinmiş, keyifli keyifli kanat çırparak:

— Oooh, demiş, horoz dediğin böyle olur!

Hadi bu hikâye... Ve insan değil, tavuk üstüne. Pekî, geçen-

YELPAZE

Halı gibi...

lerde dünya basınında ballandırılı ballandırılı yayınlanan şu habere ne demeli:

San Francisco'da, biliyorsunuz, dik yokuşları inip çıkan dişli tramvaylar var. Bunlardan biri 1964 yılında Gloria adında bir genç kadına hafifçe çarpmış. Yazık ki hiç ama hiçbir şey olmamış kadına.

(«Yazık ki» demem hunharlığımdan değil. Amerika'daki trafik kazalarında en küçük zedelenme sonucunda bile sorumludan yahut sigortadan çok yüksek tazminat alınıp ihya olunur.)

Gloria kazadan hiç zarar görmediği için o sırada bir şey istememiş ama şimdi tramvay şirketi aleyhine tam yarım milyon dolarlık tazminat davası açmış.

Şikâyeti şu:

— Kazada önce normal bir cinsel hayatım vardı. Sonra arzularımda hızla bir artış başgösterdi. Önceleri buna bir anlam veremiyordum. Sonunda tramvay çarpmasından ileri geldiğini an-

ladım. Ya nız geçen yıl yüz küsur âşığım oldu.

Şirket avukatı ise başlıca savunma tezi diye şunu i eri sürüyor:

— Hanımdaki arzu artışına tramvay çarpmasının yol açmış olduğu nereden belli? Kendisi 1965 yılında doğum kontrol hapı ku lanmaya başlamış; arzu artışının kaynağı belki de budur.

Her nedense avukat ya da başka biri asıl sorulacak şeyi sormamış:

— Arzu artması ve âşık bolluğu niçin şikâyet konusu oluyor? Öyle ya, dünya bu sonucu elde etmek için büyücülerden, kocakarı ilaçlarından, tıp yeniliklerinden ve daha binbir kaynaktan medet uman insanlarla dolu.

Gloria'ya:

— Ver şu kepçeyi, biraz da biz ölelim, diyecek kaç kadın vardır kimbilir!

Lâf uzadı, bakın nerelere geldi.

Ben size ülkemizin geleceği ko-

nusunda niçin iyimser olduğumu anlatıyordum.

Efendim, bizim insanlarımızın bazıları üstüne basıldıkça değeri lenen ve dövüldükçe temizlenen halılara benziyorlar Hattâ tankın ezdiği tavuğa yalıt tramvayın çarptığı Gloria'ya benzedik erini de söyleyebiliriz.

Darbeldikçe serpilik semiriyor bunlar.

İki büyük partimizin halilerine bakın:

Son aylarda iktidar partisinin başına gelmeyen kalmadı. Ama bölündükçe, düşürüldükçe, hırpalandıkça âdeta keyifleniyor mübarek.

Ana muhalefet partimiz de keza. Çok parti i rejime girdik gireli seçim kazanmamış, hep horlamp tepelenmiş.

Ya halkımız?

Onun başına gelenlerin yanında, iki partimizin başına gelenler hiç kalır.

Yine çok şükür iyi kötü ayakta halkımız...

Ben nasıl iyimser olmam?

Kaderin böyle cilvelerine göğüs gerip ayakta kalabilmiş mi letimizi ne çökertebi ir ki?

Refik ERDURAN

En çok vergiyi memur veriyor. — Gazeteler —

— «Al gülüm.. ver gülüm!..»

Dayanılmaz

Kazma, kürek...
Dayanılır;
Biraz yorgunluk, belde,
Hafif iş...
Elde, kolda, omuzda
— Biraz uyku çeker alır. —
Avuçta birkaç patlak, birkaç şiş
— O da geçer zamanla —
Biraz kir, biraz çamur
O da neymiş?
— Biraz su, biraz sabun.

Dosya, evrak
Kâğıt, kalem, daktilo...
Dayanılır;
Hafif iş.
Göz yorulur, gözlük var
Bel bükülür, baston var
Saç dökülür, peruka...
O da olmazsa kasket
Fötr şapka...

Alttan soğuk, üstten sıcak
Önden sille, sırttan tekme
Cepler delik, cüzdan bomboş
Midede zilliler orkestrası
Başa yeldegirmeni
Hırıltıda bir boğaz...
İşsizlik var ya, işsiz ik?
Dayanılmaz.

Yaşar Hâdi ÖNDER

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969-1970 YARIŞMASINDAN SEÇMELER

ARŞİMED NE BULDU?

M.Ö. 247 yılının güzel bir bahar akşamı. Atina en hareketli saatlerini yaşıyor. İşlerinden çıkanlar bir an önce evlerine dönmek isteginde. Caddeler insan dolu. Otobüs duraklarında uzun kuyruklar...

Atina'nın en büyük alanındayız: Pasenisis Alanı... Ve Pasenisis Alanı'ndaki Aryus Hamamı...

Saat tam 18.48. Aryus Hamamı'nın kapısından anadan doğma, çırlıçıplak bir adam fırladı. Adam, durmadan «Buldum! Buldum!...» diye bağıyordu. Bu adam kimdi? Hamamdan çırlıçıplak niye fırlamıştı? Ve ne bulmuştu?...

Gazeteler günlerce bu olayı yazdılar. Televizyonlar aylarca ondan söz etti. Olayın her yerde büyük yankıları oldu. Ama dünya bu adamın ne bulduğunu hiçbir zaman öğrenemedi.

Hamamdan çırlıçıplak fırlayan bu adam Arşimed'ti. Hamamdan niye fırladığına ve ne bulduğuna gelince?... Bugün açacağınız bir tarih, ya da fizik kitabında şu satırları okursunuz: «Arşimed çok önemli bir fizik kanununu hamamda bulmuştur. Arşimed bu kanunu bulunca sevinçinden çırlıçıplak dışarıya fırlamıştır.»

Oysa Arşimed'i Pasenisis Alanı'ndaki Aryus Hamamı'ndan çırlıçıplak dışarıya fırlatan ve dünya kamu oyunu uzun süre uğraştıran olayın içyüzü şuydu:

Bugünkü kitaplarda bir fizik-matematik bilgini olarak tanıtılan Arşimed aslında aşırı cereyanlar üzerine amatörce araştırmalar yapan tipik ve basit bir vatandaştı. Arşimed memleketteki aşırı cereyanları, özellikle komünist hareketleri izliyor, bunları meydana çıkarıyor ve yetkili mercilere meccanen ihbar ediyordu...

Arşimed uzun süredir Pasenisis Alanı'ndaki Aryus Hamamı'nın sahibinden kuşkulanıyordu. Çünkü adam evine gidip gelirken daima sokağın solundan yürürdü. Ama Arşimed bu-

tün çabalarına, bütün araştırmalarına karşın en küçük bir ipucu ele geçirememişti. İşte o gün (olay günü) Arşimed hamamda yıkanırken birden hamam tasının üzerinde bir orak-çeğiğ işareti gördü. Görmesiyle de sevinçten deliye döndü. O sevinçle çıplak olduğunu bile unutarak hamamdan dışarıya fırladı ve elinde hamam tası, «Buldum! Buldum!...» diye bağırmağa başladı.

Olaya hükümet el koydu. Ama A.G.P.T. (Atina Gizli Polis Teşkilatı) ne kadar incelediyse de hamam tasının üzerinde bir orak-çeğiğ işaretinin en küçük belirtisini bulamadı. Veya Amerikan-Yunan ilişkilerinin bu çok kritik döneminde bir Yunan hamamında komünist ideolojinin sembolü «orak-çeğiğ» işaretinin bulunması «memleketin yüksek menfaatleri» açısından Atina hükümetinin işine gelmedi...

Öte yandan bütün Avrupa, Amerika, Asya, Afrika, Avustralya, Antartika gazete, radyo ve televizyonları bu olaydan söz ediyorlardı. Bir İngiliz gazetecisinin çektiği Arşimed'in poz poz çıplak fotoğrafları bütün dünya gazetelerinde çıkıyor, televizyonlarda yayımlanıyor, Arşimed'in ne bulduğu üzerine değişik ve ilginç yorumlar yapıyordu. Atina, dünyanın dört bir yanından gelmiş binlerce gazeteciyle doluydu. O günlerin havasını içice belirtebilmek için Amerikan, Fransız ve Türk basınlarından bazı örnekler veriyoruz:

AMERİKAN BASINI: «Arkadaşımız Feza-Füze bildiriyor: Arşimed'in ne bulduğu Atina hükümeti tarafından gizlenmektedir. Arşimed, hükümetçe nezaret altına alınmış ve başkalarıyla konuşması kesin olarak yasaklanmıştır. Arşimed'in Merih'e atılacak füzenin formülünü bulduğu sanılmaktadır.»

FRANSIZ BASINI: «Arkadaşımız Modparfüm bildiriyor: Bütün çaba-

larımıza karşın Arşimed'le konuşmadık. Kendisi çok sıkı kontrol altında. Bulduğu şeyin çok önemli olduğu Atina Hükümetinin tutumundan anlaşılıyor. Halk arasındaki söylentilere bakılırsa Arşimed ilkbahar için çok orijinal bir şapka modeli bulmuştur.»

TÜRK BASINI: «Arkadaşımız Ahmet Atarçok bildiriyor: Arşimed çok sıkı kontrol altında. Başkalarıyla katıyen konuşulmuyor. Ama ben saray muhafızlarını ve diğer bütün basın mensuplarını atlatarak Arşimed'le konuşmaya muvaffak oldum. Kendisi gayetle sıhhatte olup gazetemiz vasıtasıyla siz sayın okuyucularımıza selâmlarını yolladı. Arşimed spor-toto'da 13 tutturmanın formülünü bulmuştur.»

TÜRK BASINI: «Bugünden itibaren yayınlamaya başladığımız «Arşimed Ne Buldu» kuponlarından otuz adet biriktirip gönderen her okuyucumuza bedava kitap dağıtıyoruz. Ayrıca Arşimed'in ne bulduğunu doğru tahmin eden okuyucularımız arasında çekilecek kur'a sonunda kazanan 10 kişiye apartman katı, 20 kişiye araba, 100 kişiye buzdolabı, 500 kişiye Fenerbahçe-Galatasaray maçının numaralı tribün biletlerini veriyoruz. Bundan başka binlerce değişik ve orijinal hediyeler... Fırsatı kaçırmayınız.»

Evet, bütün dünya Arşimed'in ne bulduğunu öğrenmek istiyordu. Atina Hükümeti gerçekten çok güç bir duruma düşmüştü. İş öylesine dal budak salmış, bütün dünya halklarını öylesine merak içinde bırakmıştı ki mutlaka şöyle ya da böyle resmi bir açıklama yapılması zorunlu olmuştu. Gizli toplantıda Meclis, Hükümete şu açıklamalardan birinin yapılmasını önerdi: «Arşimed ekmek buldu», «Arşimed fabrikada iş buldu», «Arşimed Üniversitede yer buldu», «Arşimed yardım alma-

nın yolunu buldu», «Arşimed demokrasi edebiyatıyla en birinci uyutma metodunu buldu», «Arşimed memurların geçim derdine çare buldu», «Arşimed idare etmenin yolunu buldu», «Arşimed hiçbir şey bulmadı», «Arşimed'in bulduğundan size ne». Ancak hükümet, «Nerede yaşıyoruz yahu? Kim yutar bunları? Devir hangi devir?...» diyerek bunlardan hiçbirisini kabul etmedi.

Öte yandan olayın dünyadaki yankıları gün geçtikçe artıyordu. Arşimed'in ne bulduğunu öğrenmek isteyen halk her ülkede yürüyüşler, mitingler düzenliyordu. Bütün devletler kargaşalarının sorumlusu olarak Atina Hükümetini protesto ettiler. Hattâ Patagonya Devlet Başkanı, Yunanistan'ın, üyesi bulunduğu Avrupa Konseyi'nden çıkarılmasını istedi. Atina Hükümeti ne yapacağını şaşırılmıştı. Artık «Arşimed orak-çeğiğ buldu» şeklindeki bir açıklama bir iki ülkenin dışında kimseyle tatmin etmeyeceği gibi gülünç olacaktı. Daha önemlisi, böyle bir açıklama sonucu, «Bu ne rezalet! Verdiğim ekmek, yaptığım yardım yüzüne gözüne dursun.» diyerek Amerika, yardımı kesebilirdi.

İşte bütün bunları gözönünde tutan hükümet toplandı, şu gizli ve tarihi kararı aldı: «Bilim adamları toplansınlar. Hamamla, hamam tasıyla, su ile ilgili yeni bir kanun bulsunlar. Bu kanun çok önemli olsun, yüzyıllarca unutulmasın. Dünya kamu oyuna Arşimed'in bulduğu şey olarak bu kanun açıklansın.»

Gerçekten böyle yapıldı. Bilim adamları toplanıp şu çok önemli tabiat kanununu buldular: «Sıvıya bırakılan katı bir cisim, kapladığı sıvının ağırlığı kadar bir kuvvetle aşağıdan yukarıya doğru itilir.»

Ve bu kanun Atina Hükümetince, Arşimed'in bulduğu şey olarak bütün dünyaya ilân olundu.

Cenap GÜVEN

Kibrite de zam yapıldı. — Gazeteler —

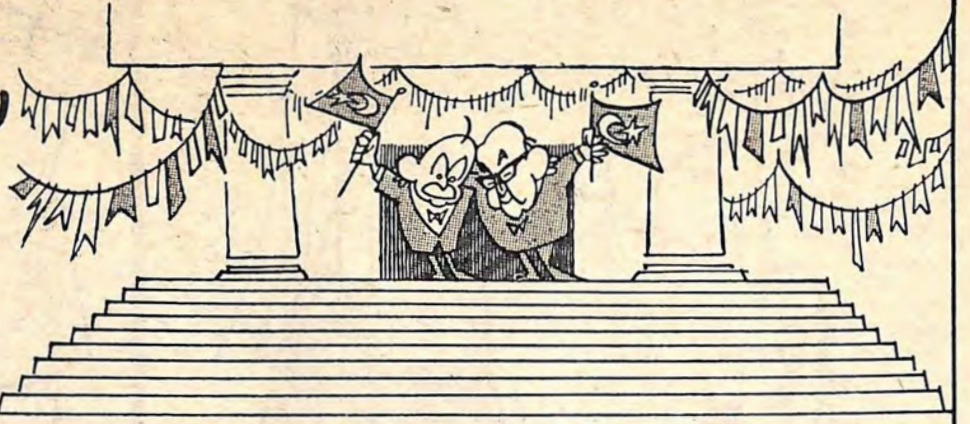
HAFİF ADAM!

— İstanbul televizyonu bu yıl yayına başlıyor —

GENÇLİK SAATİ !..

— Bayar ile İnönü 23 Nisan'da Meclis'te buluşacaklar.. —

"NEŞ'E DOLUYOR İNSAN !.."

— Deprem bölgesine yapılan yardımlar felâketzedelere varmıyor —

YAZISIZ !..

— İnönü Gençlik Aşısı mucidiyle görüşmedi —

— İSTEMEDEM... BEN DENEDİM, İYİ GELMİYOR !..

Bu dünya

Hey gidi sisli dünya, tozlu-dumanlı dünya
Alkışlı, kahkahalı, «Of» lu, «Aman» lı dünya

Yeyince güzeli yer, kötülere hiç bakmaz
Yüreği alev alev, bu delikanlı dünya

Göz kırparak oynatır, kaş çatarak ağlatır
Mini mini etekli, güllü fistanlı dünya

Oturduğu yerinde duramaz ki bir türlü
Tam ardının üzeri büyük çıbanlı dünya

Elleri barut kokar, bakışları kıvılcım
Hey gidi doymaz dünya, dişleri kanlı dünya

Nicesi geldi geçti, bükemedi belini
Yine yerinde durur bu dokuz canlı dünya

Nice devler devirdi, diz çöktürdü önünde
Hey gidi şanlı dünya, göğsü nişanlı dünya

Yan bakar bakışları, şesibeş olur bazen
Bu beş paraya tapan dinli imanlı dünya

Çadırılı, mağaralı, gecekondulu dünya
Köşklü, saraylı dünya, apartımanlı dünya

Bir yanı kar içinde, bir yanında sonbahar
Bu Nisanlı, Mayıs, bu Haziranlı dünya

Çıralı, mumlu dünya, yağlı kandilli dünya
Şamdanlı, avizeli, florasanlı dünya

Süleyman'a kalmadı, Sülüman'a da kalmaz
Hey gidi fâni dünya, büyük yalanlı dünya.

Yaşar Hâdi ÖNDER

ANKARA MEKTUBU

72 LERDEN ALİ NAİLİ ERDEM :

Ali Naili Erdem'le karşı karşıya-
yız. Cihat Bilgehan'la 41'ler olayın-
da en çok konuşulan adam... Eh,
çok konuşulan hakkında hep iyi söy-
lenmez!

Ben size kişileri tanıtmak isterim.
Bugünlerde «başları» dolaşıyorum
da. Ali Naili Erdem bir zamanların
Çalışma Bakanıydı...

HUKUKÇU MUSUNUZ?

Ali Naili Erdem'le karşı karşıya-
yız. Açık hardal rengi çizgili bir kos-
tümü var, gözlerinin renginde... Ye-
lekli, ince, nârin... Köstekli olması
gerekli, ama kösteği yok...

Yakınlık duymuyorum... Tipinde
hep «haklı çıkınlık» var... Cihat Bil-
gehan'ı tercih ederim, sıcaklığıyla,
hafiflikleriyle, zaafılarıyla, toleransıyla,
tavazuuyla, bocalamalarıyla, dost
tarafıyla...

Ali Naili, bence yalnız kendi ken-
dinin dostu. Öyle olmasını da kına-
mıyorum...

Eminim ki, çocukken, sivri çakı-
yla, kendi kendini bir tek kere yara-
lamamıştır. Ayağına bir tek kere çi-
vi batmamıştır. Başkasının yerine
bir tek kere yanlışlıkla cezalandırıl-
mamıştır. Onun yerine yanlışlıkla
ceza giyen.. belki de olmuştur...

Testi kulpu bulmakta ve takmak-
ta usta gördüm... Kendi kendisiyle
büyük çelişmelere girmedeği muhak-
kaki Mantıkla belki, kendi kendi-
siyle, asla!

Konuşmamız hafifti... Hiç tepele-
re çırpıyorduk. Hiç engellere ta-
kılmıyorduk. Deliklere batmıyorduk.
Kelebek hafifliğiyle (zarafetiyle di-
yemiyeceğim), konuların, soruların,
sorunların üzerinde uçuşuyorduk.
Bir an sordum:

«— Hukukçu musunuz?»

«— Evet» dedi, «nerden anladınız?»

«Kulp takabilme gücünüzden», de-
medim...

Bir yerde yine sordum:
«— Hiç vicdan muhasebesi yapar
mısınız?»

Tereddütsüz:

«— Her akşam» dedi.

Dedim ya «Her yaptığından mem-
nun halli»... Memnuniyetinin hesabını
da her akşam zevkle kendi ken-
dine verebiliyor... Ay, II. Mahmut
nerdesin?...

SENATO SEÇİMİ

Olsun, olmasın... Senatörler istek-
siz, fenersiz yakalanmamak için,
kısmen bölgelerine dağıldılar...

Seçimin yapılmasını pek isteyen
yok burada... Orada.. bilmem... O-
rada, yani Anadolu'da... Teşkilâtaki-
lerin çoğunun göynündeki arslanlar
sabırsızlanmaya başladı, daha kük-
remiyorlarsa da...

Senatör adaylarıyla konuşuyorum.
Bitlis'ten adaylığını koymak isteyen
Cevdet Geboloğlu'yla konuştum...
(Geboloğlu, şimdi Muş Hastahane-
sinde doktor. Eskiden milletvekili-
di, daha eskiden de senatör)... Kar-
şı partilerden pek yakınmıyor...

En büyük rakibi Kâmuran İnan.
Şih Selâhattin İnan'ın oğlu... Bir
kardeşi şih Zeynel Âbidin, bu seçim-
de, milletvekili seçildi yine Bitlis'ten...

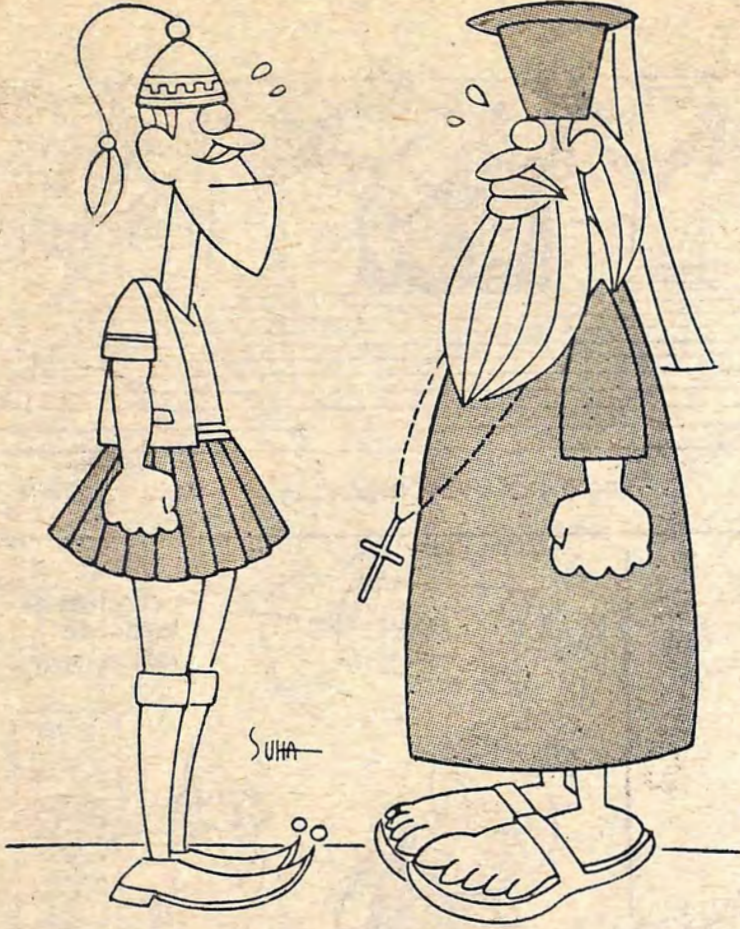
Eh doktor Geboloğlu, «hasım ka-
vî». Ben sana pek şans vermiyo-
rum... Ve doktor yakınıyor: «Anam
bile onlara söz söyletmiyorum»...

O zaman işin iş, anan bile Şih'e
söz söyletmezse...

(O arada da, yakışıklı Turizm Ba-
kanı Cevherî'nin şih olduğunu öğ-
rendim...)

Senato seçimi işte, doktorların şih-
lere yenildiği bir ortamda yapıla-
cak, eğer yapılsa...

Nimet ARZIK

MINİ ile MAKSI!

YEDİ

PAZARTESİ

Bizim gözümüzde yabancılar

Türkiye'ye ilk kez gelen Fransız karı koca, hava alanında davul zurna ile karşılanınca, üstelik «Şeref misafiri» olarak bir eğlenceye davet edilince şaşır kalmışlar!

Şaşmayın efendim, şaşmayın. Ne yapalım, her toplumun geleceği göreneği ayrı oluyor. Kimi, ülkesini ziyarete gelen pasaportlu turistleri kapısından kovuyor, kimi ziyaretçisiyle haşır neşir oluyor.

Örneğin ikincisi, bize has özelliklerden biridir. Gelenin ne tipine, ne milliyetine bakarız. Komşu köyden gelin alır gibi, adamcağız daha uçaktan adımını atar.

ken bir şenlik, bir cümbüş aramıza katarız. Konuğumuz, «Yahu durun, yapmayın etmeyin, başımı dinlemek için geldim buraya» diye bağırıp çırpınca da kurtarmaz yakasını elimizden. Çatlata kadar yediririz, kafası şişene kadar eğlendiririz, taşıyamıyacağı kadar hediyeler veririz, tekrar uçağına bindirir görülecek hiçbir yeri göstermeden geriye göndeririz!

Turizm, her ülkede aynı politikayı izliyor galiba. Sizinkiler, geldiğine pişman ettirmek için turisti sınırdan çeviriyor; bizinkiler, turisti rahat bırakmamakla bir daha gelmeye tövbe ettiriyor!

SALI

Neden acaba?..

Gediz ve çevresi için yardım malzemesi dolu bir uçakla yurtdışımıza ziyarete gelen İngiltere Dışişleri Bakanı, «Kalkınmanız heyecan verici» demiş.

Nedense kalkınmamızdan söz etmek için gelenler, beraberlerinde birtakım yardım malzemesi de getiriyor.

Neden acaba? İki ihtimal geliyor insanın aklına. Ya takla atmaya «Kalkınma» ismi verdiği mizi biliyorlar, ya da heyecan verici şekilde kalkındıkça fakir düştüğümüzü görüyorlar!

ÇARŞAMBA

Ohooo...

Kanada, dünyanın ilk müzik çalan uçak motorunu yapmakla övünüyor.

Eh, iyi kötü bu da bir başarıdır elbet. Sanayide Kanada ile eşit olsaydık, sadece müzikal sesler çıkartmakla bırakmaz, uçak motorlarına konserler verirdik.

Örnek mi? Verelim.

Memlekete telefon getirdik, bütün dünyanın konuştuğu bu araçtan biz, gayda'ya benzer, flüte benzer emsalsiz bir düdük sesi elde ettik!

Su şebekesi dedik, kanallar açtık, borular döşedik, musluklar taktık, bülbülleri kısındıracak bir şakıma elde etmeyi başardık.

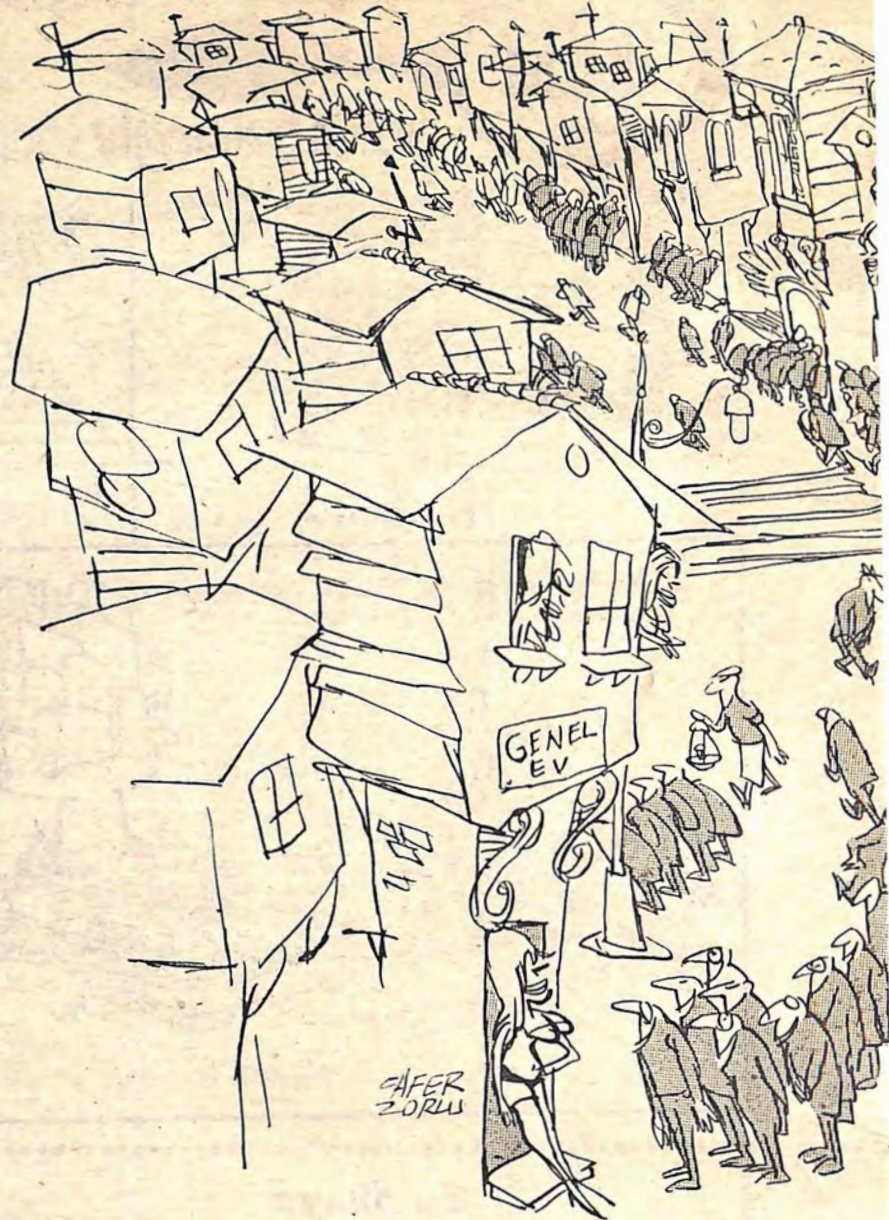
Bunlara şehir seyyar sebzediciler lendi mi güme g müzikli uçak m tek sesli bir çal müyle konser sa

PERŞEMBE

Yadırgama

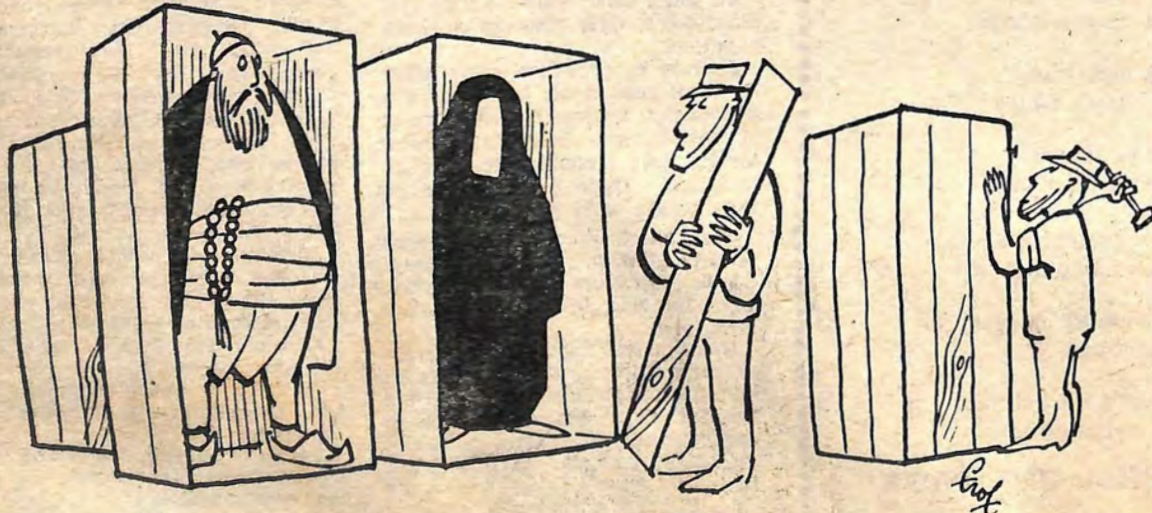
Hayvan eğitici yedi yaşındaki s ma yazma öğret

Amerika Birleş meydana gelmiş van sadece okunmuş olsa, yine i

Bizde se

Eski eser kaçakçılığı arttı. — Gazeteler —

Yazısız

Akşam

Gün boyu çabamdır, karın tokluğu. Mutluluk içinde didinirim hep, Aşk ne, macera ne, böyle insana, Yeter göstermesin Tanrı, yokluğu. Ama bir başkayım akşama doğru...

Güneş henüz batmış, gece inmemiş. Bu tılsımlı vakit perilerininin, Bütün güzel kızlar caddeye inmiş. Üstünden atmaya tüm yorgunluğu. Beni öldürmeye akşama doğru.

Gözler aşktan nemli, saçları sancak. Etekler sır tutmaz, havalanmış bak, İstersen kalbini önüne bırak. Âdeti yok, kabul etmez konuğu. Demir bir kalp gerek akşama doğru.

s fuarıl

gürültüsüyle
esleri de ek
Kanada'nın
u! Bizimki
acı değil, tü-

gerek
bir çingene,
ayısına oku-

evletlerinde
nucize. Hay-
ezma öğren-
stelik güzel

sanatlara da merak sarmamış
mı! Şimdi bütün gün koltuğunun
altında bir kitap, Şekspir'den,
Milton'dan, Byron'dan şiirler o-
kuyormuş, hayranlarının defterle-
rine imzalar atıyormuş, duygu-
larını yazıyormuş!

Olay, her ne kadar ilk bakışta
insanı şaşırtıyorsa da, yadırga-
mamak gerek. Hayvanla insan a-
rasındaki farkın değişmemesi
için, insanın cinsine has özellikleri-
ni yitirmemesi gerekir.

Hayvanların kültüre eğilmeleri
ise, insanların bu alandan elini
eteğini çektiğini gösterir.

İnsanların günden güne insan-
lıktan çıktıkları bir dünyada, ka-
rışıklığa meydan vermemek için
hayvanın hayvanlıktan çıkmak-
tan başka çaresi mi var?

CUMA

Kimin umurunda?

Beslenme uzmanları hesap üs-
tüne hesap yapıyorlar. Bedeniyle
çalışan kimseler günde bilmem
kaç bin kalori almalıymışlar da,
şu kadar uyumalıymışlar.

İzmirli üreticiler açıklıyor:
«Zeytinyağı seks gücünü artırıyor!»

BAHAR YAĞMURU!

Ruh sağlığı uzmanları demec
üstüne demec veriyorlar. İnsan
ömrünü şehrin gürültüsü azaltı-
yormuş da, sinirleri düzensizlik
bozuyormuş da...

Adamın biri söylediği birkaç
sözle gazetelere geçiyor: «Keçi-
boynuzu seksi kamçılıyor!»

Kanser uzmanları alârm veri-
yor. Yok efendim asfalt yol kan-
ser yapıyormuş da, bir kısım yi-
yecekler habıs urların gelişmele-
rini sağlıyormuş da...

Amerikan kaynaklı bir haber
bomba gibi patlıyor: «Yumurta
seks gücünü artırıyor!»

Geçin beyim, geçin... Kanser-
miş, kaloriymiş, ruh sağlığıymış
fasafiso hepsi... Millet işi gücü
bırakmış düşünüyor sadece sek-
si!

CUMARTESİ

Nedeni belli

Paris'te yapılan bir araştırma-
ya göre en çok içki içenlerin ba-
şında demiryolcular, postacılar
ve gazeteciler geliyormuş.

Onların araştırmalarına uya-

GÜN

rak, nedenini de biz açıklayalım:
İçmek, bir bakıma dünyayı u-
nutup dertlerden kurtulmak ol-
duğuna göre, ömrü vagonlarda
geçen demiryolcular, gecikmele-
rin uzayıp gitmesinden şeye sa-
rılıyorlar. PTT'ciler, bütün gün
taban tepmesinden; gazeteciler,
bugün bir demec verenin aynı
sözleri yarın tekzip etmesinden!..

PAZAR

Kökten sallanıyoruz!

Deprem bölgesine teknik yar-
dım heyeti gönderen Alman'lar,
Gediz'i iki saat içinde tatlı suya
kavuşturmuşlar.

Suya kavuşmak için dost Al-
manya'ya şöyle bir telgraf mı
çeksek acaba: «Şöyle bir sallan-
nan Gediz'i suya kavuşturdu-
nuzun haberini almaktayız. Lüt-
fen İstanbul'a koşun, zira bir yu-
dum su uğruna tam kırk yıldır
sallanmaktayız!»

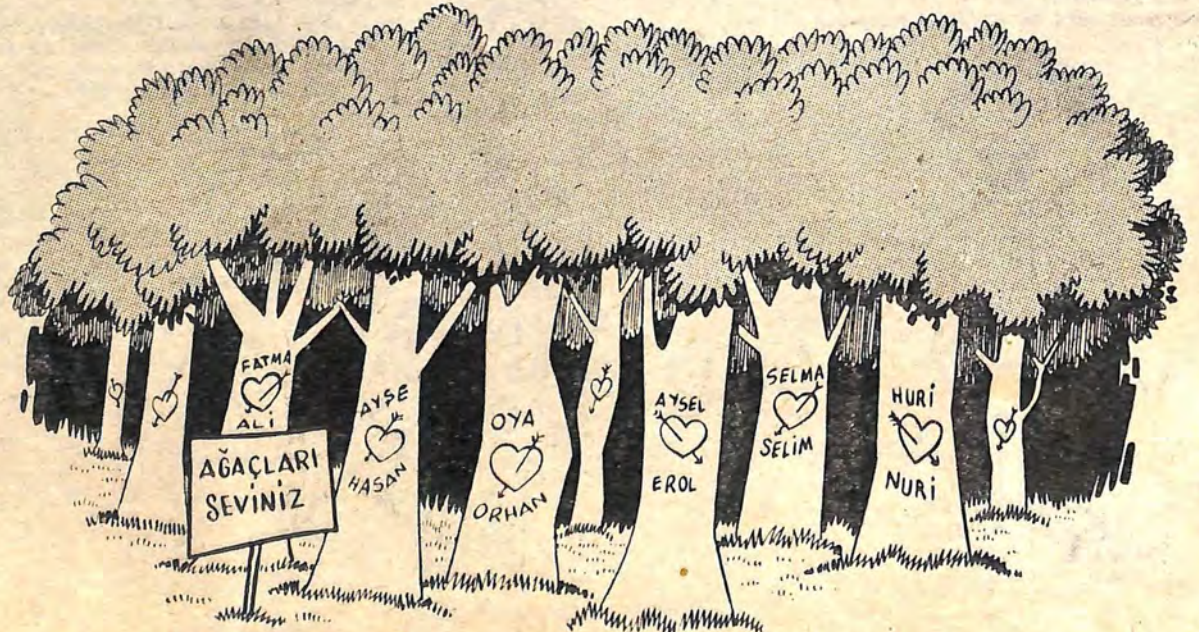
Doğru

Çelik topuklarda başka bir âhenk,
Göğüsler üstünde kutsallaşır renk.
Gururu en azdan Afrodit'e denk,
Şanki başka hava; —Yakar soluğu—
Böyle tutuşurum akşama doğru.

Bir değil, beş değil, caddeler almaz.
Her biri bir nota, hepsi ayrı saz,
Üreğim isyankâr, göğsüme sığmaz.
Ulamadım nerde? Aşkın bolluğu,
Salnız —İç çekerim— Akşama doğru.

Her vitrin önünde, civil civil park,
Caddeler bacaktan, şehvetten ırmak.
Ey Tanrım, bu yalnız bana mı yasak?
U bolluk içinde gönül yokluğu,
Her zaman ölürüm akşama doğru.

Fikret YILMAZ

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYÂLÎ OKUYUCULARIMA HAYÂLÎ CEVAPLAR

ŞEHREMINİN ŞOFÖR MUZAFER
CIVAN SORUYOR :

Efendi ağbicum... Tabiatıyla bizim de âci-zane bir şoför olarak çok mütevazı bir so-rumuz var... Yâni kısacası şu İstanbul trafiği bu gidişle ne hale gelecek ve bunun çareleri üzerindeki durum vaziyetlerini bana anlatır mısınız?...

Muzaffer...

Biz sana ne yaptık da böyle açmazı bol soru soruyorsun?... Yâni cevabımızı ne biçim olarak verelim istiyorsun annadın mı?... Bu soruyu Trafik Müdürlüğü İhsan beye soracağına neden bana soruyorsun?... Bir kere İstanbul'da trafik olduğunu iddia etmek lâubalilik... Benim bildiğim İstanbul'da iyi balık, iyi lâhmacun, iyi döner kebab, iyi su, iyi manzara vardır, ama trafik yoktur... Herkes arabasını istediği yoldan istediği anda, istediği kadar hızla sürer... Buna trafik hürriyeti denir... Ya-yalar da, istediği yoldan, istediği anda, istediği kadar gidip gelebilir... Bizdeki trafiğe arap saçı metodu derler. Çözmeye çalışmak doğru değildir... Herkes buna alışmıştır... Meselâ bizden bir adamı alıp Frankfurt caddelerinden birine koyun, hemen ezilir... Çünkü orada va-sıtalar yayaya hürmet etmezler... Ayrıca ora-daki yayalar buradakiler gibi trafik bilgisine sahip değildir... Şimdi sen yukarıda trafik yoktur, burada vardır di yorsun, diyeceksin... Bizde olanla olmayan arasında hiçbir fark olmadığından olmaz olmaz deme, lâfi çıkmış-tır... Trafiği bir nizamla, sisteme sokmaya kalkmayalım ve çarelerini rica ederim sorma-yalım... Biz tabii bir milletiz ve her şeyi tabi-atiyla yaparız... Koyver herkes bildiği gibi yü-rüsün, bildiği gibi gitsin... Unutma ki herkesin bir bildiği vardır... Ama sadece bir tek bildiği vardır, onu da unutmayalım. Şimdi gazla ba-kalım... Aman yayaya dikkatli...

★

AKSARAY'DAN PERRAN ŞENGÜL
SORUYOR :

Geçenlerde bir gazetede «Türkiye'de ellen-meden geçilmiyor» adlı bir yazı okudum... Tu-rist kadınlara, kızlara bizim erkeklerimiz ta-rafından elle yapılan sarkıntılıkları gayet kü-çümser ve alaylı bir dille anlatıyor... Buna ne dersiniz?... dese... Ne cevap verirsiniz?...

Sayın bayan Perran...

Avrupalıların bizim örf ve âdetlerimize, misafirlere karşı gösterdiğimiz alâkaya yanlış mâna vermeleri normaldir... Bizim erkekler eskiden beri gelen bir âdetle bir şeyin kalite-sini anlamak için mutlaka elleri... Hele bu yabancı bir mal olursa, daha iyi emin olmak için bunu yapmaları daha normaldir... Aslın-

Terbiyemizi bozmadan çok şükür bu sayfada genel bilgi, kültür, spor, sos-yete, kamu hizmetleri, tıp, hayvancılık, ıvrır zıvrır, sinema, tiyatro, sanat gibi akla gelebilen konularda elimizden gel-diği kadar bir şeyler yazmaya çalışı-yoruz... Geçenlerde düşündüm... Her halde bu yazıları birtakım muhterem okuyucular okuyorlardı ve de bunun üstüne bana sormaya niyetlenip de so-ramadıkları soruları olabilir... Olamaz mı yâni?... Olmasa da ben bana sorul-ması ihtimal dahilinde olan soruları yine kendi kendime sorup cevabını vermeye çalışacağım... Bu çok kolay demeyin... Dünyada en zor şeylerden biri, insanın kendi kendini sorguya çekmesidir... Şimdi gelelim sorulara... Meselâ:

da hiçbir kötü niyetleri yoktur... Pansuman kabilinden yapılan bu harekette misafirper-verliğin en ince tarafı saklıdır... Teşebbüs ha-linde olan ve kalkınmaya büyük önem veren bizler el atmadık nokta bırakmamakta azim-liyiz... Bunu başka mânaya çeken ecnebler, el elden üstündür vecizemizi bilmiyorlar de-mektir... Cevap nasıl?...

★

MODA'DAN ŞUYE VE YİRMİBEŞ ARKA-
DAŞI YAZIYORLAR :

Siz herkesle dalga geçiyorsunuz... Yazıla-rımızdan bunu sezdik... Yalan mı?... Neden daha ciddi olamıyorsunuz?...

Sayın Şuye ve arkadaşları... Ciddi olmamı isterseniz hemen ciddi olu-run... Suratımı biraz kasıp, bir kaşımı kal-dırmam ve kendime hemen bir hava vermeye içim yirmi saniye kâfidir... Bunu siz de yap-bilirsiniz... Fakat ciddiyetin hakikisini bulmak çok zordur. Aktarlarda eskiden satılırdı... Bi-raz sinameki, biraz şap, biraz zırmık ve biraz da mahlep karıştırılıp kaynatılır ve günde iki kere içildi mi o insan bir hafta ciddi olurdu... Şimdi bu maddeler karaborsa oldu... Sun'ı ciddiyetle idare ediyorlar... Ben bunu sev-mem... Ya tam ciddi olmalıyım, ya da sulu... Eh, su ucuz... Bir şişe kapalı şişe suyla bir hafta sulu olabiliyorum... Ayrıca sulu oldu-ğum müddetçe kimse beni ciddiye almıyor ve bu beni çok rahatlatıyor... Bu durumda ya-pılacak en iyi şey kendini ciddi bir şey yapı-yor sanan sun'ı ciddilerle dalga geçmektir... Hakiki ciddilere, dikkat ederseniz, pek takıl-mam... Eh bırakın da biz de kendi yolumuzda neşemizi bulalım... Zaten umumiyetle aradı-ğımız o değil mi?... Aranızda Neşe varsa ona ayrıca selâmlar... Bilmukabele...

★

NİŞANTAŞI'NDAN Nilgün, Meloş, Fatoş
ve Ömür Pastahanesinden bir grup, güya so-
ruyorlar :

Siz neden şarkı parolu yazmıyorsunuz ba-
kim?...

Çok nazık bir soru... Çok denedim, fakat Türkçeyi, ne kadar uğraştımsa bu işi yapanlar kadar katlemedim... Bunu yapabilecek ka-dar gaddar ve hain olduğumu size kim söy-leli?... Bu işi en iyi becerebilen Gezen Kam-bur varken benim o üstadlarla boy ölçüşmem ayıp olur... Herkes haddini bilmeli... Şarkı pa-rolu yazmak için önce sizin yaşınızda olmam gerekir... Ayrıca o romantik devri geçirmiş olduğumdan kırk yaşında olup hâlâ 18 yaşın-daki bir gencin zevki içinde kalmak da be-nim işime gelmez... Bu hususları öne sürüp sizleri memnun etmekten kaçınacak değilim... İsterseniz sizlere bir şarkı parolu nümunesi

yazayım... Gezen Kambur üstadımıza çok ha-fif gelecek bu parolu, sizin de beğeneceğiniz şüpheli ama, bu bir denemedir. Beğenirseniz, devam edebilirim...

Boğaz'da bir yerdedik,
Seninle eleleyleydik,
Tenha, kuytu bir köşede...
Önümüzde bir şişe,
Sen ve ben hep gözgöze.
Seninle eleleyleydik...
Sonra birden ayrıldık...
Bilmem neden darıldık...
Sebebi nedir söyle...
O köşede yalnızım,
Yine gelirsün diye,
Önümde yine o şişe,
İçiyorum habire...
Dönmeyeceksen söyle,
Beni bekletme böyle...
Bilmem anlatabildim mi...

Bizden yazması, sizden bestelemesi... Sev-giler ve saygılar...

★

KOZYATAĞI'NDAN NECATİ AĞAÇALTI
SORUYOR :

Taksim'deki Kültür Sarayında gösterilen piyes, bale, konser gibi gösterilere gitmek is-tedim. Ben aslında kendim sanata çok heves-li, fakat saha bulamamış bir gencim... Fuka-ra bir aileden gelmem yüzünden muhitim yok. Sadece arkadaşım Muhittin var... Her gün ay-nanın önünde rol yapıyorum. Politikacılar gi-bi oldum. Fakat bu beni tatmin etmiyor... Neyse işte bu hevesle biriktirdiğim parayla Kültür Sarayına gidip bilet almaya kalktım. Yok dediler... Birbuçuk aylık biletin satıldığı-nı, ancak gelecek sene için bilet verebilecek-lerini söylediler... O sırada bir hanım geldi... Rezervasyon dedi... Ona beş tane bilet verdi-ler. Bütün bunlar ne demek anlatır mısınız?...

İlle anlatmamı istiyorsan anlatayım Neca-ti bey kardeşim...

Bir kere Kültür Sarayı İstanbul'daki belirl-i bir kültür seviyesinden aşağı olanların git-mesi hiç doğru olmayan bir yerrdir... Orada yapılan sanat yüksek sanattır... Saray kelime-sinden de anlayacağınız gibi çok sarayvari ve entellektüel sanat icra ederler... Aslında orada gösterilen temsilleri gidip görmek hatâldır. Dekor, müzik, mimari, zenginlik, ihtişam ba-sit bir vatandaşın zihnini bulandırır ve bünye-sinde ters ve yan tesirler yapar... Sabredip bekleyin ve kültürünüz Kültür Sarayına uya-cak bir seviyeye geldiğinde gidin... Sözümlü dinlemeyip gidenler şaşkına döndüler ve zevk-leri bozuldu... Şimdi artık başka bir tiyatro-

ya, konsere gidemiyorlar... Zamansız iş yap-mayın... O hanımefendi gibi rezervasyon diye-bilecek hale gelin, o zaman çekinmeden gidin. Size son tavsiyem, şimdilik aynanın önünden ayrılmayın ve kendinizi bir müddet daha sey-redin ve rolünüze devam edin... Böylesi daha iyidir... Tamam mı?...

Sonra, bir de teselli uydurmuş kendisine:

— Ev yaparla evlenene Allah yardım eder, diyerekten...

Anam:

— Herif, işini bırakmasan çok eyi ederdin ya, dedi.

Babam gürlledi:

— Goca inşaat yarım mı galsın bel...

Eh, elbette yarım kalamazdı bu koca inşaat. Müteahhidi peder, taşeronu peder, mühendisi peder, mimarı peder, ustası peder, amesi peder olduktan sonra imkânsız bu inşaat yarım kalamazdı. Tekrar büyük bir ıstıhlala girişti işe. Anama bağıyor, çağırıyor, bana bağıyor, çağırıyor, çocuklara bağıyor çağırıyor:

— Dut şunun ucundan!... Ulan eyri duttun, göziün mü eyri ne?

— Galdır bekiym şunu havaya!... Ulan eyi galdır, heç mi ekme yemedin a ekme düşmanı!

— Çivi ver, tel ver, desdere ver!

Arada bir anam:

— Herif yavaş çalış, yine hasta olacan, diyorsa da anamı dinleyen kim? Cezbeye tutulmuş dervişler gibi kaldırıyor keseri peder, indiriyor keseri peder... O bir gün içerisinde hazır kargılardan örülmüş duvarları çaktı. Sıra geldi pederin çok meraklı olduğu iki işe. Birincisi pencere açmak, ikincisi sıva yapmak... Devrısı günü pencere işine girişti. Başladı yine:

— Guzeyden mi açak, güneyden mi açak, doğudan mı açak, batıdan mı açak? demeye.

Anam, pederin huyunu bildiği için hiç cevap vermiyordu.

— Deyin yahu nerden açak?

— Guzeyden açsak baba! dedim.

— Ayaz lan ayaz, dedi.

— Doğudan açsak?

— Güneş lan güneş, sabah güneşi, dedi.

— Batıdan açak, dedim.

— Bi öğlen uykusuna yatmayacak mıyık lan?

— Güneyden açak!

— Hele bi düşünük.

Öğleni etti karar verinceye' dek. Sonunda, hesaplar kitaplar yapıldı. Ve iki pencere açılmasına karar verildi. Daha doğrusu peder, bu kararı kendi başına verdi. Pencerelerden biri güneyden, biri de doğudan açılacaktı.

— Baktık olmazsa, doğudakini gapar, batıdan açarık, diyordu.

Kımbilir neler düşündü, biraz sonra:

— Ya Allah! dedi, kırmızı kalemle kargı duvarın üzerine bir kare çizdi. Anama sordu:

— Nasıl avrat, eyi mi büyüklük?

— Eyi, dedi anam.

— Yok yok biraz daha büyüdek.

— Sen bilin!

— Bu büyük olsun, ötekisi ufak.

Durdu, düşündü, başını kaşdı, bir sigara yaktı:

— Yok yok, bunu ufaldak, ötekini büyüdek, dedi.

Ne diyelim?

— Sen bilin! dedik.

Azıcık daha durdu:

— En eyisi ikisini de ufaldak, dedi.

Kareyi biraz küçülttü ve testereyle:

— Bismillâh, deyip girişti. Sonra, öteki pencerenin karesini çizdi. Ama, nedendir bilinmez, vazgeçti, bu kez batıdan bir pencere açtı:

— Ceryan yapar ceryan, dedi. Oh şöyle yazın sıcakında bağrı verdin mi ceryana...

Anam, yanıldı yakıldı:

— Ölin, dedi.

— Ne? dedi babam.

— Ceryan zarar.

— Sen ne bilin ki...

Seslenmedi anam.

Öğleden sonra avlunun bir köşesini kazmaya başladık. Akşama doğru sevgili komşularımızdan bir iki kişi daha yardım ettiler bize. Karanlık

bastığı halde, biz hâlâ samanla çamuru halletmeye çalışıyorduk. O sırada âbim de yetişip gelmişti. Peder kürekle karıştırıyor, ben komşunun tulumbasının başında, anamla âbim de su taşıyorlar...

Yatsı ezanından sonra paydos dedik işe. Çamurumuz hazır. Şöyle bir gün dinlenirse, öbür günü rahat rahat sıva işine başlayabilirdik. Peder yorgunluktan:

— Ben bir adım daha atamam, ben burada yatacam, dedi.

Belki de mülkünün içinde bir an önce yatmaya can atıyordu adamcağız. Anam, ben, kardeşim evin yolunu tuttuk. Yolda anama:

— Ana, sen sevdin mi bu evi? dedim.

— Ben sevmişim bir şey değil, siz sevin oğlum, dedi.

Diyemedim:

— Sevemedim, sevmiyorum bu evi, diye.

Kardeşime göre hava hoştu. Sabahı gidiyordu dükkâna, geç vakit geliyordu. Boru değil, daha şimdiden sanatın en ince noktalarını öğrenmeye başlamıştı. Telâ işliyor, galivirlik yapıyor, düğme dikiyordu... Haftalığı da elli kuruş artmıştı. Böylece ileride kocaman bir terzi olacak, bama, babama beleş tarafından ceket-

ler, pantolonlar dikecekti...

— Sen sevdin mi âbi? dedim.

— He, dedi, eyi oluyor. Bu evden büyük.

— Ya mahallemiz?

— Bizim mahalle mi?

— He, nasıl ayrılacık buradan?

— Tapusu bizim mi lan?

Öyle... Ah anamın eski kocası ah, şu şimdiki oturduğumuz avluyu miras bıraksaydın ya bize!...

Anam daha şimdiden tembih ediyordu:

— Bakın oğlum, orada heç bi çocuknan samimî olmayın! diye.

Oh ne âlâ, mahalleye alışacaktın da, bir de ben yaştaki yeni yetmelerle arkadaşlık kuracaktım.

Devrısı günü inşaata giderken avlumuza yeni dikilmiş olduğum bir çam fidanını da aldım gittim. Babama:

— Bunu nereye dikeyim? dedim.

— Dik ulan, canıyın istediği yere! dedi.

Evin güneyine diktim... Ah benim çam ağacım!... Mutsuz günlerimin hâtrası çam ağacım... Peder, geldiğinde kapıyı yarılamıştı. Kasasını çakmış, eski mal sandıklarıyla yaptığı kapının kendisini oturtmaya çalışıyordu. Menteşenin biri uzun geldi, gittim değiştirdim. Sonra bir kez

de çarşıya pencerelerin menteşeleri için gittim. İki mal sandığı, bozulup, kesilip, biçilince, bir kapı, iki de pencere olmuştı. Hem de pancurlu pencere... Şayet, bir dilme üzerine şöyle gelişigüzel çakılmış tahta parçalarına pancur demek gerekirse...

Zavallı babacığımın gözlerinin içi güllüyordu... Anamın da öyle. Gerçi anam işe önceleri isteksiz girişmişti ama, odacık, duvarlarıyla, pencereleriyle, kapısıyla boy göstermeye başlayınca, anamın da içini ısıtıvermişti.

Peder:

— Hele bi de çamurunu sıvayım, siz o zaman görün, gonak olur gonak, diyordu. Ve müjdeyi veriyordu: — Artan tahtalarla şuraya bir de hamamlık yapacağım.

Oh be ne âlâ... Bir de kapı koyacaktı hamamlığa, meşinden menteşeli, çividen mandallı. Odadan açıp girecektin bu hamamlığa.

Leğene elveda... Elveda leğen... Bak görüyorsun, yavaş yavaş biz de medeni milletler seviyesine ulaşıyoruz...

Sıva işi tam bir günümüzü aldı:

— Çamur ver, su ver!

— Al çamur, al su!

— Mala ver, tahta ver!

— Al mala, al tahta!

Biraz işler ters gitsse:

— Ah ah, diyordu peder, şu evi baştan yap deseler, öyle bi başka, öyle bir golay yaparım ki...

Eh, usta olmuştur zahir iki gün içerisinde. Sonra gittik demirciler çarşısına. Oradan ölçtük biçtik, ucuz ucuz oluklu çinkolardan aldık. Yükledik bir at arabasına:

— Çek arabacı inşaata!

— Nerde sizin inşaat?

— Garalar mahallesinde.

Arabacı, tuhaf tuhaf baktı yüzümüze:

— Gardaş, dedi, orada inşaat olmaz, olsa olsa gecekondur olur.

Peder:

— Hele sen bizimkini bir gör, ondan sonra konuş, dedi.

Babacığım, kimbilir ne samıyordu yaptığı evi? Saray yavrusu mu, apartman kırığı mı? Belki de kendi yaptığı için ona saray gözükiyordu. Arabacı evimizin olduğu yere varınca:

— Bu mu inşaat? diye sordu.

Peder, kızgın:

— N'olmuş, beğenemedin mi? dedi.

— Yoo dayı, beğenmesine beğendik amma, sen bu işi yanlış dümtümsün.

— Niye?

— Heç gapı burdan mı açılır?

— Nerden açaydık ya?

Güneyi gösterdi:

— Nah, şuradan açaydın.

— Niye?

— Heç...

— Heçse, ne konuşdun sen yâni şimdi?

Çinkoları indirdik. Peder çıktı çatının üstüne. Anamla çinkoları biz uzatıyoruz, peder çakıyor. O arada biri daha geldi, başka bir akıl verdi: — Akıntıyı ters vermişsiniz, şindi sular hep gapınızın önüne dolar, diye.

Babam kızdı:

— Ulan iş bittikten sonra mı akıl vermeye geliyorsunuz? Nerdeydi önceden aklınız?

— Yeni gördük be emmi!

Babam bana bağırdı:

— Ver oğlum çinko ver, şimdi biri gelip de evi tepesi aşağı yapmışınız demeden çakıp bitirek!

O günü inşaatın ilk kazasını da attı. Peder damdan aşağı yuvarlandı. Damın en yüksek yeri bereket iki buçuk metre olduğundan peder ufak sıyrıklarla atlattı kazayı.

— Yaa, dedi, yerde iki seksen uzanmışken, bu inşaat büyük olsaydı, ben de ikinci gattan aşağı düşseydim, tamamdı bizim amudufukarımız.

(Devamı var)

1970 YILINDA 4 MİLYON

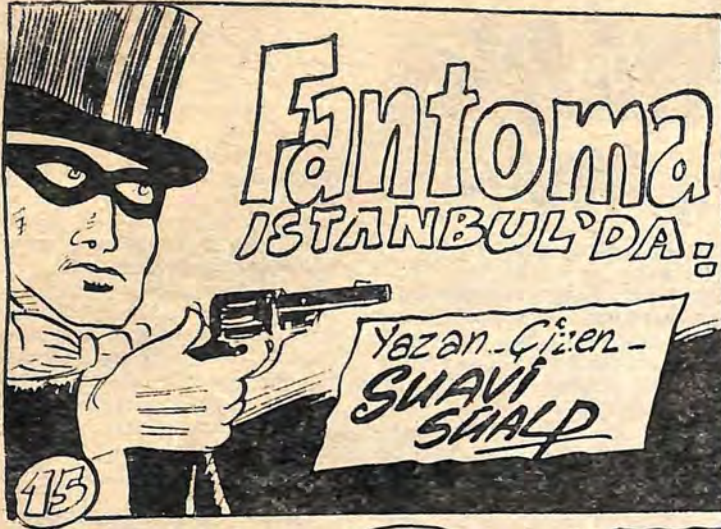
İSTANBUL ATAÖYDE

35 APARTMAN

Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 -A - 20266 — 59)

ŞİMDİ PAŞANIN KONAĞINDA NELER OLACAĞINI ANLADINIZ YA..

PRENSES ATİFET'İN YOLUNA BURDAN GİTMEK ZORUN.. DAYIM..

ŞU ARABADAN İNEN SAKALLI ZATİ ŞERİF KİM PAŞAM?..

KIZIM GÜLNAZ'IN YENİ FİRENKÇE HOCASI MÖSYÖ MAYER..

SEMSİ PAŞA TAVSİYE ETTİ BÜTÜN LİSANATA VAKİF İMİŞ.. BÜTÜN YAZ BURADA KALACAK..

TİPİNİ HİÇ BEYENMEDİM. ÇOK ŞEYTANI BAKIŞLI.. ÜSTE.. LİK TE FAZLA YAKIŞIKLI..

KADRI SEZİ.. ŞİNDE BİT.. TABİİ ÇOK HAKLIYDI..

BON JÜR MATMEZEL.. JE MA PEL.. MAYER.. A.. TUA..

GÜLNAZ.. MUALLİM BEY.. ŞEY MON METR..

ÜÇÜNCÜ DERSTE.. VİY..

TUHAFF.. NEDEN VAPUR DU.. MANI GÖZLÜK TAKIYOR AÇA OBA?..

AĞSAM, PAŞA İKİ MÜT.. HİS ADAMI FARKIN.. DA OLMADAN TA.. NİSTİRDİ..

MÖSYÖ MAYER... BEY DE İSTANBULUN EN MEŞHUR SİVİL POLİSİ KADRI BEY..

MEMNUN OLDUM..

POLİS Mİ? ŞEY.. MERCI..

Haftaya: KÜÇÜK BİR ŞÜPHE! «Ama ne?»

Hayvan küfreder mi?

YALÇIN KAYA

Ü BÜRLERİNİ bilmem ama, muhabbet kuşu, papağan, köpek ve kedinin küftüklerini tecrübe beme dayanarak söyleyebilirim.

Necmiye'nin hayvan sevgisi, Alman Televizyonunun ikinci kanalında gösterilen bir programla başlamıştı. Eminim ki, film yapımcısının, Necmiye'yi veya onun gibilerini baştan çıkarma amacı yoktu. Program, insan ve hayvanları içtüdüler bakımından kıyaslamak için hazırlanmıştı, o kadar. Ancak gittiği tiyatrodaki eseri eleştirmek yerine hemcinslerinin elbiselerini eleştiren bayan seyirciler gibi, bizimki de tuttu, televizyon gösterisini başka yönden ele aldı:

— Ay şu, ağaca tırmanan yaratık ne çirkin!... Geberik şey!... Adı ne bunun?... Doğrusu, hiç böyle bir hayvana sahip olmak istemem.

Az durup:
— Sahi, dedi, eve bir hayvan alsak ya. Meselâ bir muhabbet kuşu... Yahut papağan.

Evet, böyle başladı. Benim ses çıkarmadığımı ve filmi dikkatle izlediğimi görünce sinirlendi:

— Sana lâf söylüyorum.
— Efendim?
— Muhabbet kuşu alsak, ha?

— Alacaksın, değil mi?... Alır o, alır. Benim bobim, kızını hiç kırmaz.

Eşim, «bobi» yi «baba» niyetine kullanırdı. Aramızdaki yaş farkını hatırlatan bu sözcük bana pek sevimsiz gelmekteydi.

— Alacaksın, değil mi?
— Ne?
— Muhabbet kuşu... Yahut papağan...

Avucundaki hayali kuşu okşadı:
— Ben onu böyle böyle severim... Belki de alırsın, ha bobim?

Program bitti, gün bitti, hafta bitti; evde hâlâ kuş lâfı. Alır mıymı-

şım, almaz mıymışım?... Kafese mutfakta yer hazırlamaklar, dergilerdeki kuş resimlerine bakıp iç çekmeler...

Atlatmak için:
— Kuş almak bir şey değil, bakmak var, diyardım.

Kuş alınır da bakılmaz mıymış, temizliği yapılmaz mıymış... Ne zaman alacakmışım?... Belki yarın eve kuşla gelirmişim. Ben sürprize bayılmışım Muhabbet kuşu istemiyorsam, papağan da olabilir. O nun için bir mahzuru yokmuş. Kuş olsunmuş da, deve kuşu hariç, hangi kuş olursa olsunmuş. Papağan alırsam, muhabbet kuşu almadım diye bana katilen surat yapmazmış.

Babasının açığız kız!... Muhabbet kuşu onbeş mark, papağan dört-yüz mark.

Yalvarmalarına yüreğim dayanmıyordu. Çocuğumuz olsaydı, kadıncağızın aklına kuş gelmezdi diye düşünmeye başlamıştım. Nihayet bir akşam kırkbeş markı gözden çıkardım. Kuş onbeş, kafes otuz mark.

Necmiye'cik, kafesi saran kâğıdı sevinçten ağlayarak açtı. İçindekini görünce sarsıldı:

— Aaa, papağan değil bul!
Derhal toparlandı. Gözyaşlarının tuzuna bulanmış bir gülücükle:

— İyi yâni, diye konuştu. Ne iyi! Papağan alırsın diye çok korkmuş-tum. Ben, muhabbet kuşlarına bayılırım. Papağan almadığın iyi olmuş. İlk anda duralayışım ondan. Papağan sandım.

Ellerini çırparak tempo tuttu:
— Bobim bana kuş aldı, bobim bana kuş aldı...

Fakat günler, haftalar tükendi, papağan lâfı tükenmedi. Muhabbet kuşu unutulup gitmiş, yatak odasının kabanar sıvası gibi, evin bir parçası olmuş çıkmıştı.

— Papağan, aptal bir kuştur, di-yordu. Birkaç kelime öğreniyor di-

ye, onu insanlarla bir tutmaya kal-kanlar var.

Evde asla papağan istemezmiş. Alırsam kırılırmış. Almamalıymışım. Sanki alacağım diyen var. Böyle bir şeyi hiç düşünmediğime dair yemin etmek istediğim zaman hemen ağzımı kapatıyor ve:

— Hayır, sus, yemine lüzum yok!.. diyordu. Söz vermen yeter. Ben senden papağan filân istemiyorum. Ama kendine almak istiyorsan, o zaman hiç itiraz etmem. Senin sevdiğin şey, benim de sevdiğim şeydir. Ancak bana almaya kalktığın takdirde...

Temizlenecek kafes sayısının ikiye çıktığı gün, bu konuşmadan tam otuzaltı saat sonraya rastlar. Necmiye, «Bobim, papağan aldı!» diye kafesin etrafında deliller gibi zıpladı. Fiyatını öğrendikten sonra sordu:

— Bunu kendine aldın, değil mi? Bakışları öyle dememi diliyordu. Ciddiyetle:

— Evet, dedim.
İzzetinefsini kurtardığım için gözleriyle teşekkür edeceğini, hiç değil-se yüzünde bir minnettarlık ifadesi göreceğimi sanmıştım. Haltetmişim... Ne dedi, biliyor musunuz?
— Peki, şimdi bana ne alacaksın?.. dedi.

Şaşkınlığım, kendisini şaşırtmıştı:
— Bana bir köpek al, ha, bobim?!.. Şöyle küçüçük, yumuk yumuk... Söz veriyorum, köpek alırsan, papağanına katlanacağım.

— Ne köpeği be?!.. diye söyledim. O zaman burası evlikten çıkar, hayvanat bahçesine döner. Aldıklarım yetmiyor mu?... Nankörlük etme, rica ederim. Biz, buraya para yapmaya geldik, hayvan pazarı açmaya gelmedik. Ben seni çalıştırmaya kıyamazken, sen paraları sağa sola serptirip duruyorsun.

— Evde çalışıyorum ya, daha ne çalışması?!.. Ben olmasam, çarşıda

yıyıp dünyanın parasından olacaktın. Hem sonra sana papağan al diyen kim?!.. Benim için alt tarafı bir muhabbet kuşu aldın. O da, kafesiyle 45 mark bir şey. Papağana verdiğin 480 markla kaç muhabbet kuşu alnır, bir hesaplayıver.

Patladım:
— Yeter be, kes sesini! Papağanı kendime almadığımı sen de biliyorsun.

Bu söz üzerine ağladı, ağladı, ağladı... Sonra kafesi açıp papağanı pencereden salmak istedi. Zor önle-dim. O vakit notayı dayadı:

— Ya bana köpek alırsın, ya beni Türkiye'ye yollarsın... Köpek, insanların şöyle dostuymuş, böyle dostuymuş. Bu hayvan, kedi gibi nankör değilmiş. Kendisine bir lokma ekmek yedirene ömrünün sonuna kadar bağlı kalırmış.

— Köpekle evlenmek varmış, dedim.

Gözyaşları, Türkiye'ye dönme tehditleri, beddualar...

Benim de inadım tuttu, tam onbeş gün kayalar gibi dayandım. Erkeklik öldü mü yahu?... Ne yaptysa, köpeği iki haftadan önce alırdım.

Bastıbacak, sık ve kıvrıkcık tüylü, beslemeler gibi traş edilmiş bir Alman köpeği. Siyah, «Havhavchen» cinsinden ve de erkek...

İşler çoğalmıştı. İki kafes, köpeğin kumlu tuvalet sandığı, papağana konuşmayı öğretmek için saatlerce «günaydın», «merhaba» diye bağır-malar... Peki, köpek gezdirmeye ne buyrulur?... Biri sabahın döndünde, diğeri gecenin onunda olmak üzere iki kere hava almaya çıkarılacak. Eğer bunu yapmazsanız, hayvanları koruma dernekleri yakanızdan yakalar. Sizi artık mahkeme paklayacaktır. Önce para, sonra hapis cezası. Avrupa'da hayvan olmak varmış. Ben öyle vatandaşlar bilirim, karısını ömründe bir kere bile gezmeye çıkarmamıştır. Ama bazıları da vardır, bir dışarı çıkardı mı, o kadını bir daha içeri sokamaz. Ben, bu sı nifa dahilim.

Necmiye'cik son zamanlarda sık sık:

— Ay, ben bu evde çıldıracağım!... demeye başlamıştı. Her taraf hayvan dolu. Beni gezmeye götür.

Avrupa'da gezme dediğin, danstır. Söylemesi ayıp, ben dans bilmem. Hanım bilir. Mahalle düğünlerinde öğrendiği bu ritmik deşarj hareketlerini televizyonda seyrettiği show-larda hayli pişirmiştir.

Hanımın dansinge gideriz. Eşek arıları biraz sonra masaya hücum ederek karımla dansetmek için ben-den izin isterler. Hayır denmez. Öyle diyecekse, orada işin ne?... Hanım dansa kalkar; sen masada çile doldurursun. Çaktırmadan kavalyle ile aralarında kaç milimetre mesafe bıraktıklarını kontrol edersin. Bir ara, insanların Ay'a giderken şu kadar yüzbin kilometre katedtiklerini düşünüp milimetreleri küçümsersin. Zaten pist kalabalıklaştı. Dansedenler, piste yeni gelenlere yer açmak zorundadırlar. Damlarla kaval-yeler birbirlerine iyice sokulurlar. Işıklar kısılır, sesler kısılır.

Aklından klâsik karikatürler geçmektedir. Kafanda boynuzlar hayal edersin. Boynuzlardan birine muhabbet kuşu, öbürüne papağanı konmuştur. Köpek mi?... O, kucağındadır.

Necmiye'cik, alı morlu bir yüzle pistten dönünce, sitem eder:

— Ne diye öğrenmedin şu dansı?... Bu, aslında «İyi ki öğrenmedin» demektir.

Sabahleyin erken kalkacağım için eve gitmeyi teklif ederim; teklif kabul olunmaz. Hanım:

— Daha yeni eğlenmeye başladım, der. Sen gitmek istiyorsan, git.

Kazakça bir cevap vermek yerine centilmenliği tercih ederek:

— Yakışık alırsa gideyim, derim.
— Ne demek yakışık alırsa... Sen

— Yeter be!.. Gölü kuruttunuz!..

gidince, piste yer yatağı serip edep-sizliğe mi başlayacağım yani? Lafını bil!

Lokalde kavga etmek olmaz.
— Ben gidiyorum, derim.
— Gidersen git, der.

Kendisini bırakıp çıktığımda saat bir'dir. Eve gidip yatağına kadar iki olur. Köpeği gezdirmek için dörtte kalkacağım göre, iki saat uykuyu uyuyabileceğim. Köpeği gezdirdikten sonra işe gideceğim. O kadar uykuyla sekiz saat çalışılacak. Ondan sonra tırşun çıkmış olarak eve geldiğinde karının çenesini dinle. Derken sevimlik ister. Sevişebilirsen seviş. Yorgunluk, duygu fırtınaları...

Son seferinde böyle bir şey oldu. Ben işten dönesiye kadar bavul-larımı toplayıp gittim. Saat yediye doğru Rafet telefon etti:

— Yenge bizde, dedi, merak et-me! Karım yatıştırmaya çalışıyor. Epey kızgın. Haklı da, birader. İn-san, karısını restoranda yalnız başı-na bırakıp gider mi?!.. Ya başına bir hal gelseydi.

— Neresine ne hal gelirse gelsin, dedim. Benim için yok artık o!... Gecenin kaçıydı, sen biliyor mu-sun?.. Sonra fabrikada benim anam ağlarken, o, uyuyacak evde.

— Siyam kedisi bile alsan, seni affetmezmiş. Çok kızmış, canım.

— Ne kedisi be?!.. Artık onun için solucan bile almam.

— Orasını ben hallettim. Bir yav-ru aldım. Korkma, ucuz düştü. 183 mark. Elin serbestleyince ödersin. Şirketin servis arabası, senin tara-fından gönderilmiş gibi kediyi bize bırakacak. Sana sormadan hareket ettim, kusura bakma. Zira başka çare bulamadım. Bir, Türkiye'ye dön-mektir tutturdu ki...

Fakat her şeylere rağmen, kucak-laşıp barışmamıza, hayvan sesleri arasında saatlerce sevimlemize, her akşam birbirimizin sırtını kaşıma-mıza, hattâ dansinglerde sabahın veya gecenin üçlerine kadar kalma-mıza rağmen Türkiye'ye döndü. Bu da hemen olmadı, kedi yavrusunun alınışından iki ay sonra oldu.

Necmiye'nin böyle bir anda beni terketmesi akıl alacak şey değildi. Türkiye'ye dönmeye neyse ne de, o-nun yüzünden hayvanat bahçesine benzeyen bir evde yaşamaya devam etmek mesele.

Dedikodu denilen şey, mesafe filân dinlemiyor. Baradaki hemşehriler-den duyduğuma göre, kayınpeder benim için:

— Deli be o adam! diyor. Deli olmasa, evi hayvanla doldurur muy-du?!..

Karım da:

— Çok çektim, ah, çok!... diyor-muş. Ev işi mi yaparsın, hayvanların pisliğiyle mi uğraşırsın?!.. Hadi, in-san bir kuşa katlanır. Hadi diyelim ki, iki kuş olsun. Arkadan köpek!... Alıp alıp bıkıyor. Doğrusu, benim gibisini mumla arasa bulamaz. Ev işi, kuşlar, köpek... Yine de sesimi çıkarıp dikilmedim. Ama kedi de alınca, canıma tak dedi gayrı.

Her şeye rağmen yine de teselli bulduğum bir taraf var: Ya eskiden olduğu gibi dört kadınla evli olsay-dım...

Her kadın dört hayvan istese, on altı hayvan eder.

Yalçın KAYA

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Fiatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Fuarda

Atış pavyonlarından birine giren Teksaslı, silâhı aldı, tetiğe bastı, hedefi tam göbeğinden mihladi! Diğer atıcıların hayran bakışları arasında pavyon sahibinin hediye ettiği canlı kaplumbağayı alarak, kayboldu. Birkaç dakika sonra yeniden attı, yeniden kazandı, bu kez pavyon sahibinden ölü bir kaplumbağa alıp ka-yıplara karıştı.

Üçüncü gelişinde, kovboya verilecek hiçbir şey kalmamıştı pavyonda. Patron arandı tarandı, eline geçirdiği çaydanlığı hediye olarak uzattı.

Hayâl kırıklığına uğrayan kovboy:

— Çaydanlığı ne yapayım, dedi. Az önce verdiğiniz sandviç-lerden yok mu?...

Yazısız

Kuşku

Yorgun argın evine dönen doktor yatmaya çıkarken karısına:

— Eğer beni arayan, telefon eden olursa evde olmadığımı söy-leyiverirsin, dedi.

Az sonra telefon çaldı, doktorun karısı ahizeyi aldı. Hattın karşı ucundan:

— Doktor, doktor, diye bağırıp duran kadın hastaya:

— Kocam evde değil efendim, dedi. Ben de yatmış bulunu-yorum.

Fakat çok hasta olduğunu, ille doktoru görmesi gerektiğini söyleyen telefonda kadın ısrarını arttırınca dayanamadı:

— Bir dakika, dedi. Bu geceyi rahat geçirebilmeniz için ne yapmanız gerektiğini öğrenip geleyim.

Kocasını uyandırdı, kadıncağın durumunu anlattı, bazı ilaç isimleri alıp sabırsızlıkla bekleyen hastaya bildirdi.

— Çok teşekkür ederim, dedi hasta. Bu ilaçları hemen yaptır-ırım. Yalnız şimdi birlikte yattığınız mösyö doktorluktan anlı-yor mu acaba?...

— Babam servetini nasıl ka-zandı, öğrenmek ister misin?..

— Nasıl kazandığını boşver, ne kadar, onu söyle!..

Nerede?

Komşusunun kapısını hırsla çalan madam Dubis:

— Madam Durand! diye bağırdı. Oğlunuz Eric az önce bir ki-remit parçasıyla bizim camı kır-dı!

Beriki:

— Eee, diye bağırdı. Hani, ne-rede?

— Kimi soruyorsunuz, Eric'i mi?

— Yok canım, dedi madam Du-rand, kiremit parçasını soruyo-rum.

— Bilmem, cam parçalarının a-rasındadır her halde.

— Bulup bana verebilir mis-i-niz?

— Vereyim ama ne yapacak-sı-mız?

— Eric'in koleksiyonuna koya-cağım. Yaramazlıklarına ait bel-geleri ilerde çocukluk günlerini anması için topluyorum da...

Yazısız

Gerekli olan

Doktorun odasına giren yirmibeş yaşlarındaki güzel kadın:

— Beş yıllık evliyim, diye derdini anlatmaya başladı. Kocam yakışıklı, genç, terbiyeli ve çalışkan bir insandır. Bütün günü bü-ro-sunda çalışmakla geçer, akşamları evine vaktinde döner. Ye-mek yeriz, televizyon seyrediyoruz, saat onbire doğru yatarız. O, eline gazetesini alır, ben polis romanını... Okumaktan bıktınca elektrikli söndürür ve hemen uyur. Sabah saat sekizde kalkarım, kahvaltıyı hazırlarım. Yalnız pazar sabahları bir saat geç kalka-rız. İşte beş yıldan beri bütün yaşamımız bu!

— Korkunç bir evlilik! diye söylendi doktor. İnsanın böylesi-ne güzel bir karısı olsun, elini sürmesin!.. Kocanızı görmem ve ona bazı öğütler vermem gerekiyor.

— Kendisi bekleme salonundadır doktor. İsterseniz hemen ça-ğırayım.

Genç kadın dışarı çıktı, bir kaç saniye sonra kocasıyla döndü.

— Mösyö, dedi doktor, özel hayatınıza karışmak belki biraz ukalalık olacak ama, karınızı da düşünmelisiniz! Evliliğinizin na-sıl geçtiğini az önce bana anlattı. Oysa, bir erkek olarak sizin de bazı şeyler yapmanız gerekmektedir.

Genç koca büyük bir saflıkla sordu:

— Meselâ ne yapmalıyım?

— Anlatmakla olmayacak, diye doktor, yerinden kalktı, genç kadına yaklaştı ve eşinin yapması gerekeni gösterdi.

Görevini bitirince:

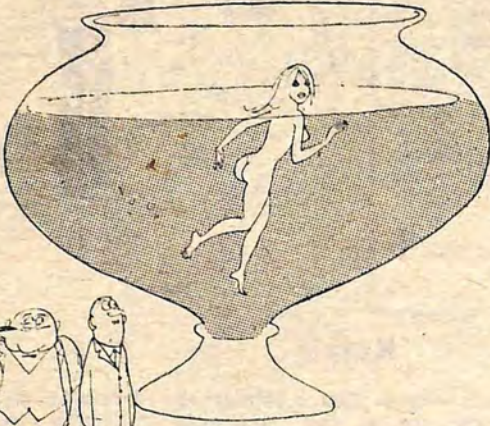
— İşte mösyö, dedi. Haftada en azından üç kere yapılması gereken budur!

— Pekâlâ, diye cevap verdi koca. Hangi günler buraya gele-lim?...

Yazısız

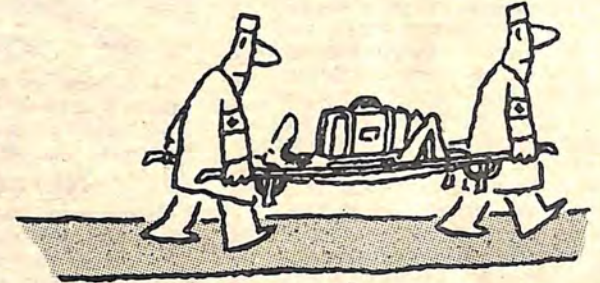
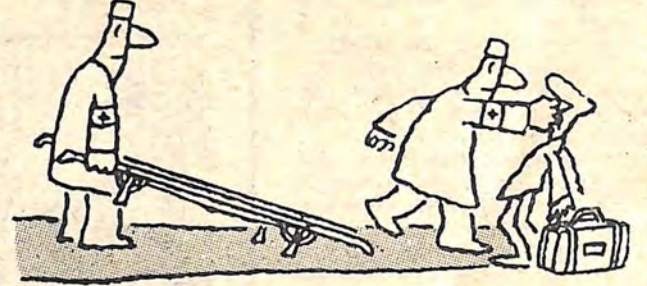
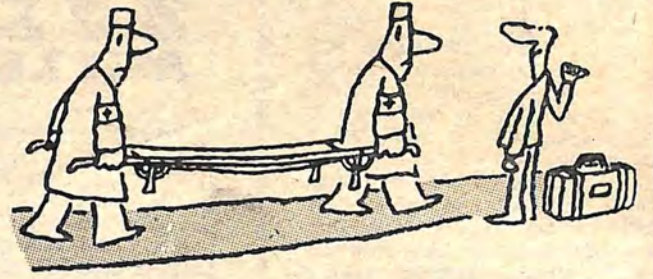
Dünya Karikatürleri

— BENİM GİBİ BİR GENEL MÜDÜRÜN AKVARYUMUNDA BALIK OLACAK DEĞİL YA !..

— OOO!... MAŞALLAH... OĞLUNUZ SİZE ÇEK MİŞ !..

BOSK

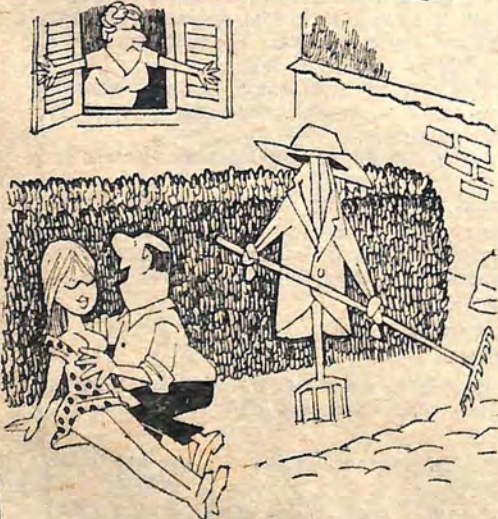
YAZISIZ

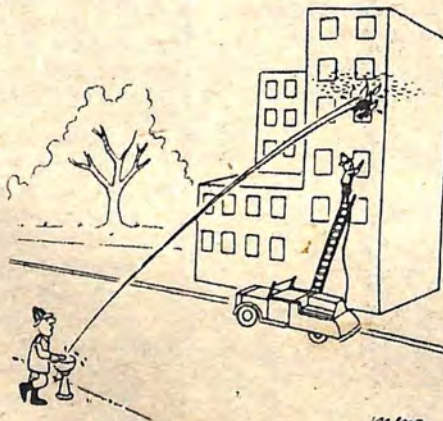
YAZISIZ

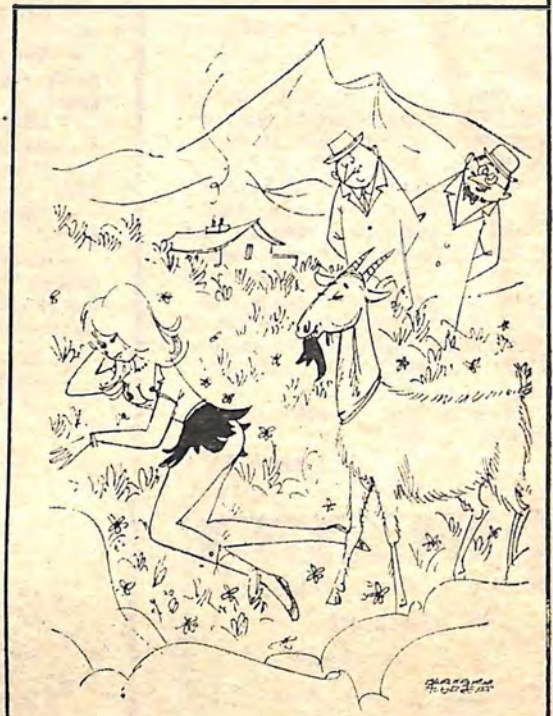
— YOOO, SÜTYENİMİ ŞİMDİ ÇIKARMAM... ONU EN SONA, TATLIYI YERKENE BIRAKTIM !..

— DUR, KARICIĞIM... GÖRÜYORSUNKİ BAHÇEDE ÇALIŞIYORUM !..

YAZISIZ

— HAYDİ, YÜRÜ GİDELİM... YOKSA "KEÇİLERİ KAÇIRACAĞIZ !.."

(1 NİSAN - 15 MAYIS)

*Leylaklar açarken...
Şansınız da açık olsun!*

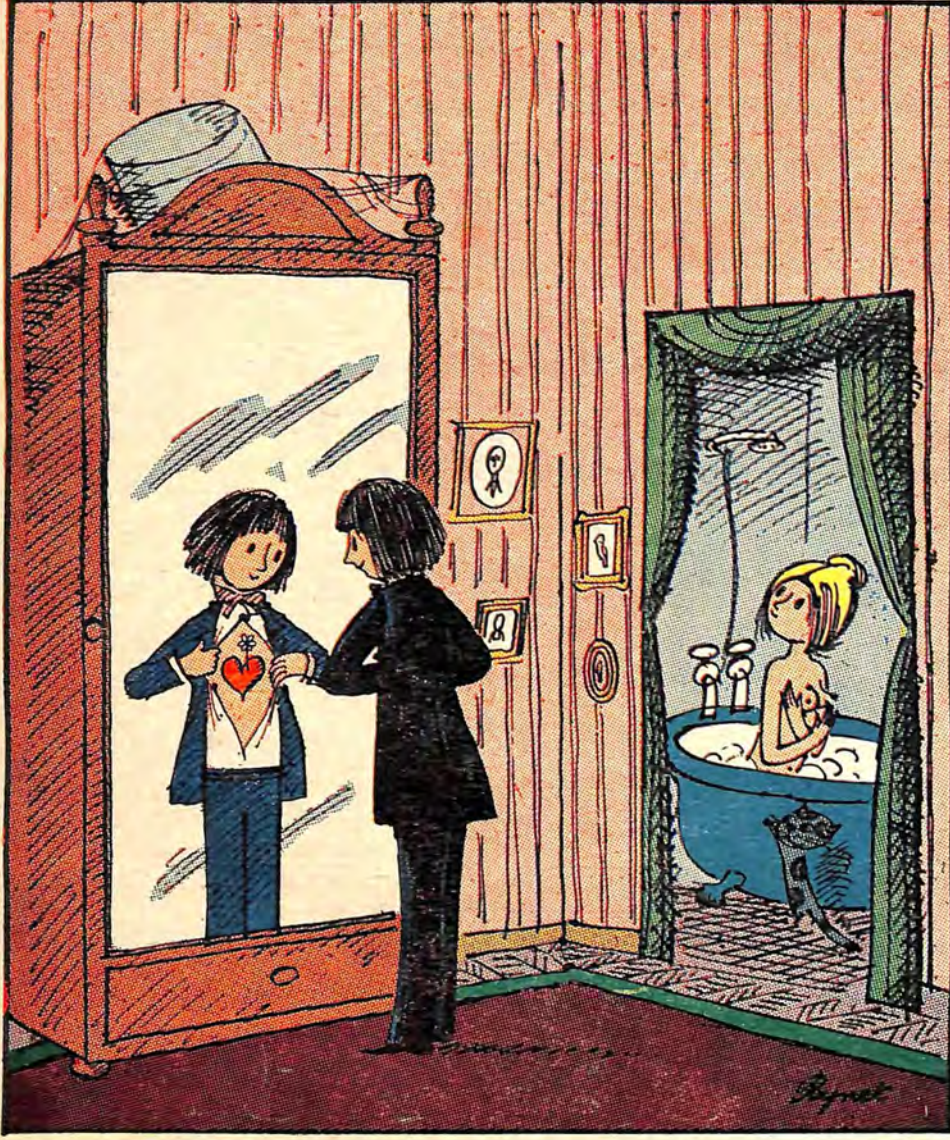
*Bu şanslı devre zarfında
İş Bankasında
mutlaka hesap açtırarak...
yılın ilk çekilişine
katılınız.*

son para yatırma tarihi
15 Mayıs Cuma günüdür

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

AKI

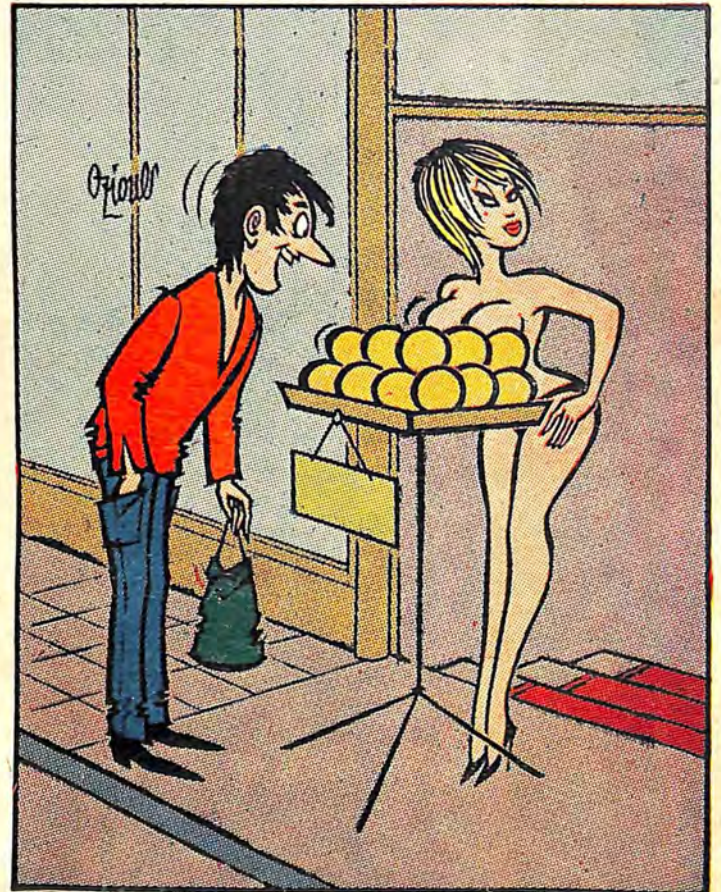
— SEVGİLİM, GEL BAK... SENENİN İLK PAPATYASI !.

— BU KIYAFET İLE KOCANIZIN BİLE DİKKATİNİ ÇEKERSİNİZ !..

— TARLADA ÇALIŞTIĞIN YETER ... GEL DE YANIMDA ÇALIŞ BİR AZ !..

— SEÇEBİLİR MİYİM ?!